



جمع عمومی

23 اوت 2006

اجلاس شصت و یکم
ترویج و حمایت از حقوق کودکان

حقوق کودک گزارش کارشناس مستقل سازمان ملل متحد برای مطالعه در زمینه خشونت علیه کودکان

پیام دبیر کل

دبیر کل سازمان مفتخر است که بدین وسیله گزارش کارشناس مستقل، «پائولو سرجیو پینرو»، به سازمان ملل متحد در زمینه مطالعه خشونت علیه کودکان که پیرو قطع نامه شماره 60/231 جمع عمومی ارائه شده است را در اختیار اعضای محترم جمع عمومی قرار دهد.

همچنین دبیر کل اطمینان دارد که اعضای محترم جمع عمومی گزارش حاضر و راه کارها و مکانیسم هایی را که برای انجام پیگیری، پایش و همچنین اجرای تصمیمات و پیشنهادهایی که در زمینه این موضوع خطیر اتخاذ و ارائه می شود، به طور دقیق و کامل مورد مطالعه و بررسی قرار خواهند داد.

این گزارش بر اساس مطالعه عمیق توسط پائولو سرجیو پینرو که به منظور انجام این مطالعه از طرف شخص دبیر کل سازمان طی قطع نامه 57/90 در سال 2002 تعیین شد تهیه شده است و در آن تصویری کلی از خشونت علیه کودکان و همچنین توصیه هایی برای پیشگیری و پرداختن به این امر مهم ارائه می شود. در این گزارش اطلاعاتی در زمینه اعمال انواع مختلف خشونت علیه کودکان در خانواده، مدرسه، مراکز مراقبت جایگزین از کودک، کانونهای اصلاح و تربیت، محل هایی که کودکان در آنها کار میکنند و همچنین در جامعه محلی ارائه شده است. در کنار این گزارش کتابی نیز در دسترس است که در آن این مطالعه و تحقیق با جزئیات بیشتری تشریح شده است.

این مطالعه از طریق فرآیندی مشارکتی در سطوح منطقه ای، زیر منطقه ای و همچنین سطوح کارشناسان ملی کشورها و نیز با برگزاری و انجام جلسات کارشناسی موضوعی و بازدید های میدانی تهیه شده است. همچنین پاسخ هایی جامع و فراگیر توسط بسیاری از دولت ها به پرسشنامه ای که در سال 2004 از طرف کارشناس مستقل در اختیار آنها قرار گرفته بود ارائه شد.

کارشناس مستقل تمایل دارد تا بدین وسیله مراتب قدردانی خود را در قبال حمایت های همه جانبه کشورها، سازمان های منطقه ای، سازمان های دولتی و نیمه دولتی و همچنین سازمان های وابسته به سازمان ملل متحد، سازمان ها و نهاد های مدنی و همچنین کودکان ابراز نماید.

1- مقدمه: حمایت از کودکان در برابر خشونت

1. هیچ نوع خشونت‌تی علیه کودک قابل توجیه نیست و کلیه اشکال خشونت علیه کودکان قابل پیشگیری است. با این حال مطالعه در زمینه خشونت علیه کودکان (گزارش حاضر) این مساله را تایید می کند که انواع خشونت در کلیه کشور های جهان وجود دارد و صرفنظر از فرهنگ، طبقه اجتماعی، سطح آموزش، سطح درآمد و اصلیت قومی، علیه کودکان اعمال می شود. در هر منطقه از جهان، بر خلاف تعهدات حقوق بشری و همچنین نیاز های رشد و بالندگی کودکان، خشونت علیه کودک به طور اجتماعی پذیرفته شده است و حتی در مواردی قوانین یا دولتها امکان اعمال خشونت علیه کودک را مورد تایید قرار میدهند.

2. این مطالعه باید به نقطه عطفی در این زمینه تبدیل شود - پایانی به توجیه خشونت علیه کودکان توسط بزرگسالان، اعم از اینکه این خشونت به صورت «سنت» پذیرفته شود و یا به عنوان «تادیب» توجیه گردد. در مبارزه با خشونت علیه کودکان مسامحه به هیچ وجه قابل قبول نیست. منحصر به فرد بودن کودکان - توان بالقوه و آسیب پذیر بودن آنها، و نیز وابستگی آنها به بزرگسالان - ایجاب می کند که نه کمتر بلکه بیشتر در برابر خشونت از آنها حمایت و حفاظت شود.

3. هر جامعه ای، صرفنظر از پیشینه فرهنگی، اقتصادی و یا اجتماعی، می تواند و باید از اعمال خشونت علیه کودکان جلوگیری نماید. این تنها به معنی مجازات و تنبیه افرادی که خشونت اعمال می کنند نیست، بلکه نیازمند ایجاد تحول در ذهنیت جوامع و در شرایط و زیرساخت های اقتصادی و اجتماعی که به اعمال خشونت منجر می شوند است.

4. این مطالعه اولین مطالعه و تحقیق جهانی و فراگیر در زمینه انواع خشونت علیه کودکان است که توسط سازمان ملل متحد انجام گرفته است. در تهیه این گزارش از مطالعه تاثیر درگیری های مسلحانه و جنگ بر کودکان که 10 سال پیش توسط «گراسا ماشل» به جمع عمومی سازمان ملل متحد ارائه شد و همچنین گزارش جهانی خشونت و سلامت سازمان جهانی بهداشت (WHO) استفاده شده است. در انجام این مطالعه، که اولین مطالعه جهانی از این دست است، برای اولین بار به صورت مستقیم و مداوم از خود کودکان بهره گرفته شده است. کودکان در کلیه جلسات منطقه ای که در زمینه این مطالعه برگزار شده است شرکت نموده اند و در کنار تشریح خشونت هایی که تجربه می

کنند پیشنهاداتی نیز برای پایان دادن به این خشونت‌ها ارائه نموده اند.

5. خشونت علیه کودکان ابعاد متعددی دارد و در نتیجه پاسخ‌ها و راه‌حل‌های چندوجهی و چندمنظوره را طلب می‌کند. در این مطالعه چشم‌اندازهای حقوق بشر، سلامت عمومی و حمایت از کودکان ترکیب شده اند و کارشناسان در این رشته‌ها برای تهیه این گزارش با یکدیگر همکاری نموده اند. در این مطالعه از مطالعات علمی روزافزونی که در زمینه علل، عواقب و امکان پیشگیری از اعمال خشونت علیه کودکان انجام شده اند بهره گرفته شده است.

6. حمایت از کودکان در برابر خشونت مسئله‌ای است که فوریت دارد. کودکان طی قرون متمادی در معرض اعمال خشونت از طرف بزرگسالان بوده اند و این خشونت قابل رویت نبوده و در مورد آن صحبت نمی‌شده است. در دنیای امروز که مقیاس و میزان تاثیر انواع خشونت علیه کودکان شناخته شده تر است باید کودکان را تحت حمایت‌ها و حفاظت موثر قرار داد چرا که برخورداری از این حمایت‌ها حق مطلق و مسلم و غیرقابل انکار آنان است.

الف. شرح وظائف و دامنه مطالعه

7. در سال 2001 بنا بر پیشنهاد کمیته حمایت از حقوق کودک مجمع عمومی پیرو قطعنامه شماره 56/138 از دبیر کل سازمان ملل متحد خواست که دستور انجام مطالعه‌ای عمیق و فراگیر در زمینه موضوع خشونت علیه کودکان را صادر و در پی مطالعه، پیشنهادات و راه‌حلهایی برای اتخاذ اقدامات مقتضی و مناسب از سوی دولت‌های عضو ارائه نماید. در ماه فوریه سال 2003 بنده از سوی دبیر کل به عنوان مسئول و مدیر اجرایی این مطالعه و برنامه تحقیقاتی منصوب شدم.

8. در این مطالعه تعریف کودک همان تعریف کودک در ماده 1 پیمان نامه حقوق کودک است که طبق آن: «هر فرد زیر هجده سال کودک محسوب می‌شود، مگر اینکه طبق قوانین جاری کشور مربوطه سن قانونی کمتر تعیین شده باشد». تعریف خشونت همان تعریف ذکر شده در ماده 19 پیمان نامه حقوق کودک است: «هر گونه خشونت فیزیکی / جسمی یا روحی و روانی، صدمه و آزار، بی‌توجهی و رفتار ناشی از بی‌توجهی، سوء رفتار و یا سوء استفاده از جمله سوء استفاده جنسی». همچنین تعریف

ارائه شده در گزارش جهانی خشونت و سلامت (2002) مورد استفاده قرار گرفته است: استفاده عمدی از قدرت و یا نیروی فیزیکی، تهدید و یا استفاده واقعی از نیروی فیزیکی، علیه کودک، توسط یک فرد و یا یک گروه، که یا به صورت عملی به سلامتی، حیات، رشد و همچنین عزت نفس کودک به صورت بالفعل و یا بالقوه صدمه بزند و یا احتمال ایجاد صدمات بعدی را افزایش دهد.¹

9. در این گزارش به خشونت علیه کودکان در زمینه ها و بستر های متفاوت شامل خانواده، مدرسه، مراکز مراقبت جایگزین از کودک و کانونهای اصلاح و تربیت، مکان هایی که کودکان در آنها کار می کنند، و جوامع محلی پرداخته می شود. در این گزارش کودکان در درگیری های مسلحانه مورد بررسی قرار نگرفته چرا که پرداختن به این موضوع در حیطه اختیارات نماینده ویژه دبیر کل سازمان ملل متحد در زمینه کودکان و درگیری های مسلحانه است، ولی مسائل مرتبط با این مقوله نظیر خشونت علیه کودکان پناهنده یا آواره در آن مورد بررسی قرار گرفته است.

10. در کنار این گزارش کتابی نیز موجود است که جزئیات کامل یافته های مطالعه و توصیه های مطرح شده در آن آمده است و نسخه دواستدار کودک این گزارش نیز در کتاب مذکور گنجانده شده است.

ب. فرآیند مطالعه

11. در تهیه و انجام این مطالعه فرآیند مشارکتی را اجرا نمودم که سطوح منطقه ای، زیر منطقه ای و مشاوره های ملی، جلسات کارشناسی موضوعی و بازدید های میدانی را شامل می شود. در ماه مارس سال 2004، پرسشنامه ای جامع را در زمینه نحوه رویکرد دولت ها در زمینه مساله خشونت علیه کودکان توزیع نمودم. به طور کلی 133 مورد پاسخ دریافت نمودم.²

12. بین ماه مارس و ماه جولای سال 2005، تعداد نه جلسه مشارکتی منطقه ای برای منطقه کارائیب، جنوب آسیا، غرب و

¹ «ای. جی. کروگ»، گزارش جهانی خشونت و سلامت (ژنو، سازمان جهانی بهداشت، 2002)، صفحه 5.
² تا تاریخ 31 جولای 2006، 132 دولت عضو و یک محقق پاسخ های خود را ارائه نموده اند. کلیه پاسخ ها در پایگاه اینترنتی [OHCHR:http://www.ohchr.org/english/bodies/crc/study.htm](http://www.ohchr.org/english/bodies/crc/study.htm) در دسترس است.

مرکز آفریقا، آمریکای لاتین، آمریکای شمالی، شرق آسیا و اقیانوسیه، خاورمیانه و شمال آفریقا، اروپا و آسیای مرکزی، و شرق و جنوب آفریقا برگزار شد. در هر جلسه در حدود 350 نفر شرکت نمودند از جمله وزرا و سایر مقامات دولتی، نمایندگان پارلمان کشورها، نمایندگان سازمان های منطقه ای یا بین دول و آژانسهای سازمان ملل متحد، سازمان های غیر دولتی (NGOها)، موسسات و سازمان های فعال در زمینه حقوق بشر در کشورها (NHRIs)، سایر اعضای جامعه مدنی از جمله رسانه ها، موسسات مذهبی و خودکودکان. کودکان در تک تک مشاوره های منطقه ای شرکت نمودند و قبل از شرکت در این مشاوره ها نظرات و توصیه های خود را در ارتباط با مطالعه طی جلساتی آماده نمودند. گزارش های مربوط به تک تک مشاوره های منطقه ای، از جمله توصیه های ارائه شده در دسترس است. تعدادی جلسات در سطح زیر منطقه ای یا ملی نیز برگزار شدند.

13. دولت هایی که میزبانی و برگزاری این جلسات را بر عهده گرفتند به طور فعال و مستقیم در پیشبرد و انجام این مطالعه شرکت جستند. سازمان های منطقه ای از جمله اتحادیه آفریقا، اتحادیه اعراب، اتحادیه جوامع منطقه کارائیب (CARICOM)، مجلس اروپا، اتحادیه اروپا، کمیسیون آمریکایی حقوق بشر سازمان کشورهای قاره آمریکا، و جمعیت همکاری منطقه ای جنوب آسیا نقش بسزایی در انجام و برگزاری این جلسات ایفا نمودند. سازمان های ملی و منطقه ای به صورت فعال در زمینه پیگیری های مربوط به مطالعه فعالیت و همکاری نموده اند.

14. من بازدید های میدانی در آرژانتین، کانادا، چین، السالوادور، گواتمالا، هائیتی، هندوراس، هند، اسرائیل و فلسطین اشغالی، مالی، پاکستان، پاراگوئه، اسلوانی، آفریقای جنوبی، تایلند، ترینیداد و توباگو انجام دادم. بدین وسیله دیگر بار مراتب قدردانی و سپاس خود را از افرادی که انجام این بازدید ها را تسهیل نمودند و همچنین مراتب تشکر خود را نسبت به دولت هایی که بازدید ها و جلسات در کشور های متبوع آنها انجام شده است ابراز می نمایم.

15. بنده در جلسات مشاوره ای منظمی با اعضای کمیته حقوق کودک و مسئولان کمیسیون سابق حقوق بشر شرکت نمودم. ملاحظات نهایی در مورد گزارش دولت های عضو به کمیته و همچنین گزارش

هاي مسئولان برنامه هاي ويژه مورد بررسي و تجزيه و تحليل قرار گرفت.

16. اين مطالعه و دفتر مخصوص به انجام آن در ژنو از طريق حمايت سازمان هاي وابسته به سازمان ملل متحد انجام گرفته است: دفتر كميساريائي عالي حقوق بشر سازمان ملل متحد (OHCHR)، صندوق كودكان سازمان ملل متحد (UNICEF) و سازمان جهاني بهداشت (WHO) با همكاري هيئت تحريبيه متشكل از كارشناسان سازمان هاي مختلف.

17. سازمان هاي بسيار ديگري ما را در مسير انجام اين مطالعه ياري نمودند از جمله سازمان بين المللي كار (ILO)، دفتر كميساريائي عالي پناهندگان سازمان ملل متحد (UNHCR)، سازمان آموزشي، علمي و فرهنگي سازمان ملل متحد (UNESCO)، دفتر مبارزه با مواد مخدر و جرم سازمان ملل متحد (UNODC) و دايره توانمندسازي زنان بخش امور اقتصادي و اجتماعي سازمان ملل متحد. گروهی از اعضاي آژانسهاي مختلف سازمان ملل متحد تشكيل شده است تا براي تدوين راهبردهايي براي انجام پيگيري هاي مربوط به اين مطالعه اقدام نمايد.

18. من همچنين از اطلاعات ارائه شده در سه سال گذشته توسط دست اندر كاران مختلف و همچنين خود كودكان براي تهيه گزارش بهره گرفته ام. بيش از 270 فرد و سازمان از نقاط مختلف دنيا به درخواست من براي ارائه گزارش هاي عمومي پاسخ دادند. اين مشاركتها شامل ارائه اطلاعات توسط كودكان و نيز گزارشهاي تحقيقات عمده ای که براي کمک به انجام این مطالعه صورت پذيرفت ميشود.³

19. سازمان هاي غير دولتي (NGOها) مشاركت قابل توجهي در پيشبرد اين مطالعه نمودند از جمله از طريق ارائه گزارش هاي كتيبي. يك پانل مشاوره اي متشكل از سازمان هاي غير دولتي با حضور كودكان و نوجوانان در مراحل اوليه فرآيند مطالعه تشكيل شد كه در آن نمايندگاني از كلييه مناطق عضويت داشتند. بنده ارتباط مستقيم و بسيار نزديكي با گروه زير مجموعه كودكان و خشونت كه در گروه سازمان هاي غير دولتي

³ فهرست گزارش هاي ارائه شده در پايگاه اينترنتي مبارزه با خشونت عليه كودكان دبیر کل سازمان ملل متحد موجود است: <http://www.violencestudy.org>

برای نظارت بر پیمان نامه حقوق کودک فعالیت می کردند، داشتم.

20. علاوه بر مطالعات متعدد اتحاد بین المللی نجات کودکان (ISCA) با همکاری یونیسف و سایر شرکای کاری در زمینه ایجاد زمینه و تسهیل مشارکت و حضور کودکان در مشاوره های منطقه ای کمک بسیار شایان توجهی به انجام این مطالعه نمودند. شبکه جهانی اطلاعات حقوق کودک (CRIN) روند پیشرفت مطالعه را ثبت نموده است، از جمله جلسات من با کودکان و این اطلاعات در پایگاه اینترنتی این مجموعه در دسترس است.⁴

21. مراکز و شبکه های تحقیقاتی، اطلاعات متنوعی در اختیار مطالعه قرار دادند و در مشاوره ها شرکت نمودند. مرکز تحقیقاتی «اینوچنتی» (Innocenti) یونیسف نتایج و یافته های مطالعات خود در زمینه قاچاق کودکان، ختنه دختران و استاندارد های حقوق بشر و مکانیسم های حمایت از کودکان را در اختیار این برنامه مطالعاتی قرار داد. جلسات موضوعی در مورد خشونت مبتنی بر جنسیت، مدارس، خانه و خانواده، کودکان و معلولیت، سیستم های دادرسی ویژه نوجوانان و کودکان معارض قانون، نقش سازمان های مذهبی، فن آوری اطلاعات و مخابرات، کودکان پناهنده و آواره، و روش هایی برای پایش میزان خشونت برگزار شد.

22. روند انجام این مطالعه به آغاز فعالیت ها و اقداماتی در سطوح ملی و منطقه ای منجر شده است. در بسیاری از کشور ها، پاسخ به پرسشنامه منجر به بحث و تبادل نظر در سطح ملی، آغاز اقدامات و همچنین انجام فعالیت های مربوط به پیگیری شده است. در خاورمیانه و شمال آفریقا، کمیته راهبردی اصلی مشاوره منطقه ای به نهادی برای پیگیری فعالیت های مربوطه تبدیل شده است و به تعداد اعضای آن افزوده شده به طوری که هم اکنون نمایندگان دولت های محلی نیز در این گروه عضویت دارند و همچنین بر نقش اتحادیه اعراب تاکید شده است. "انجمن جنوب آسیا برای پایان دادن به خشونت علیه کودکان" که نهادی بین دولتی است، در سطح وزارت خانه تاسیس شده است و نمایندگان از کلیه کشور ها دارد، و میزبانی دبیرخانه انجمن برای دو سال اول بر عهده پاکستان است. پس از تعهدات اعلام شده در مشاوره «لوبلیانا»، شورای اروپا برنامه «ساختن اروپایی برای کودکان و با

⁴ شبکه اطلاعات حقوق کودک (CRIN): <http://www.crin.org/violence/>

آنها» را در ماه آوریل سال 2006 آغاز نمود، که در این برنامه تمرکز بر ارائه حمایت های لازم به کشورها در زمینه های فنی و سیاست گذاری برای پایان دادن به خشونت علیه کودکان است. این برنامه به عنوان محملی برای پیگیری فعالیت های بعمل آمده پس از انجام مطالعه، عمل خواهد کرد. در ماه مه سال 2006 کودکانی که در مشاوره های منطقه ای حضور یافته بودند، برای تحکیم توصیه های مربوط به اقدامات بعدی که در مشاوره ها و سایر نشست ها اتخاذ شده بود، در نیویورک گرد هم آمدند.

23. فرآیند مطالعه به ایجاد انتظارات و توقعات زیادی، به ویژه در میان کودکان، منجر شده است، چرا که کودکان انتظار دارند این مطالعه به عنوان عامل تسهیل کننده ای برای تغییرات واقعی و پایدار تبدیل شود. من به نوبه خود، مراتب تشکر و قدردانی عمیق و قلبی خود را به کلیه کسانی که در انجام این مطالعه مشارکت نمودند ابراز می نمایم.

2. معضلی جهانی

24. دیرزمانی است که موارد رفتار خشن و تحقیرآمیز، ختنه دختران، بی توجهی، سوء استفاده جنسی، قتل، و دیگر انواع خشونت علیه کودکان ثبت و گزارش شده است، با این همه ماهیت ضروری و دهشتناک این معضل جهانی به تازگی و اخیراً آشکار شده است.⁵

الف. مخفی، گزارش نشده و به میزان کم ثبت شده

25. خشونت علیه کودکان انواع و اقسام مختلفی دارد و تحت تاثیر تعداد زیادی از عوامل از جمله خصوصیات و ویژگی های فردی قربانی و فرد آزارگر و همچنین محیط فرهنگی و فیزیکی آنان قرار دارد. با این حال بسیاری از انواع و موارد خشونت علیه کودکان بنا به دلایل بسیاری مخفی و غیر علنی باقی می ماند. یکی از این دلایل ترس است: بسیاری از کودکان از گزارش کردن موارد خشونتی که تجربه می کنند وحشت دارند. در بسیاری از موارد والدین که قاعدتاً باید از کودکان و فرزندان خود مراقبت و حمایت کنند در صورتی که خشونت از سوی همسر و یا یکی دیگر از اعضای خانواده، و یا فردی با

⁵ «آ. رضا»، «جی ای مرسی» و «ای کروگ»، «اپیدمیولوژی مرگ در اثر خشونت آمیز در جهان»، «پیش گیری از جراحات و صدمات» جلد 7، (2002)، صفحات 104 تا 111؛ «کروگ، نقل شده در پانوش 1 صفحات 59 تا 86.

نفوذ تر از لحاظ اجتماعی مثل کارفرما و یا یک مامور پلیس یا یک رهبر جامعه محلی اعمال شود، سکوت می کنند و موارد را گزارش نمی کنند. ترس رابطه مستقیمی با بدنامی در زمینه گزارش کردن موارد خشونت دارد به ویژه در مناطق و جوامعی که «حرمت و آبروی» خانواده بر امنیت و سلامت کودک ارجحیت دارد. به ویژه تجاوز به عنف و سایر انواع خشونت جنسی ممکن است به طرد و مهجور شدن، خشونت بیشتر و یا حتی مرگ منتهی شود.

26. میزان پذیرش جامعه در مورد خشونت نیز از عوامل بسیار مهم است: هم کودکان و هم آزارگران ممکن است خشونت جسمی، جنسی و روانی را اجتناب ناپذیر شمرده و طبیعی تلقی کنند. ایجاد انضباط از طریق اعمال تنبیه های جسمی و تحقیر آمیز، زورگویی و تهدید جنسی اغلب طبیعی شمرده می شوند، به ویژه در صورتی که این رفتارها به هیچ گونه آسیب و صدمه جسمی ماندگار و «قابل رویت» منجر نشود. فقدان ممنوعیت صریح قانونی در مورد تنبیه بدنی همین امر را نشان می دهد. به گفته "جنبش جهانی برای پایان دادن به تنبیه بدنی کودکان"، حداقل در 106 کشور استفاده از تنبیه بدنی در مدارس، و در 147 کشور استفاده از تنبیه بدنی در مراکز نگهداری کودکان ممنوع نیست و تا به امروز تنها در 16 کشور استفاده از تنبیه بدنی در خانه ممنوع اعلام شده است.⁶

27. همچنین از دلایل دیگر اینکه موارد اعمال خشونت مخفی می ماند این است که راه و روش قابل اطمینان و امنی برای کودکان و یا بزرگسالان برای گزارش موارد اعمال خشونت وجود ندارد. در بعضی نقاط جهان، مردم به پلیس، خدمات اجتماعی و یا سایر مقامات اعتماد ندارند؛ در برخی نقاط دیگر به ویژه مناطق روستایی، هیچ نهاد مسئولی برای گزارش دادن موارد اعمال خشونت در دسترس نیست.⁷ در مواردی که اطلاعات گردآوری می شود، این اطلاعات همیشه و در همه موارد به نحوی کامل، پایدار و شفاف ثبت نمی شود. به ویژه در بسیاری از نقاط جهان اطلاعات بسیار محدودی در مورد موارد اعمال خشونت در کانونهای اصلاح و تربیت در دسترس است، چرا که با اینکه ممکن است موارد معدودی ثبت شود، در بسیاری از این گونه مراکز، الزامی برای ثبت و افشای این اطلاعات

⁶ جنبش جهانی برای پایان دادن به تنبیه بدنی کودکان، خلاصه وضعیت قانونی / حقوقی تنبیه بدنی کودکان (28 ژوئن سال 2006).

⁷ مطالعه سلامت زنان و خشونت محلی / خانگی در چند کشور (ژنو، سازمان جهانی بهداشت، 2005).

وجود ندارد - حتی به والدین کودکانی که مورد خشونت قرار گرفته اند.

ب. تصاویر آشکار

28. ابتکارهای مختلفی از جمله تجزیه و تحلیل آمار در سطح بین المللی و یا تحقیق و پژوهش در سطوح محلی، تصویری روشن تر و شفاف تر از میزان و ماهیت دور از دید این معضل به دست می دهد. اطلاعات به دست آمده از این گونه ابتکارها نشان دهنده این است که با اینکه برخی از موارد اعمال خشونت غیر منتظره و موردی است، اکثر اعمال خشونت آمیزی که کودکان تجربه می کنند از سوی افرادی که بخشی از زندگی آنان را تشکیل می دهند انجام می شود: والدین، هم کلاسی ها، معلمان، کارفرمایان، دوستان دختر یا پسر، همسران و افرادی که با کودک زندگی می کنند. مثال های زیر دامنه خشونت علیه کودکان را نشان می دهد:

- بنا بر تخمین سازمان جهانی بهداشت با استفاده از اطلاعات محدود در سطح کشورها، در سال 2002 در حدود 53,000 کودک در جهان به قتل رسیدند.⁸

- گزارش در مورد تعداد زیادی از کشور های در حال توسعه، مطالعه جهانی سلامت در مدارس نشان دهنده این است که در حدود 20 تا 65 درصد کودکان دانش آموز در 30 روز قبل از انجام مطالعه مورد زورگویی لفظی و یا جسمی از سوی هم کلاسی های خود قرار گرفته اند.⁹ زورگویی در کشور های صنعتی نیز رواج دارد.¹⁰

- بنا بر تخمین سازمان جهانی بهداشت در سال 2002، 150 میلیون دختر و 73 میلیون پسر زیر 18 سال به زور وادار به ارتباط

⁸ تخمین جهانی عواقب خشونت علیه کودکان در سلامتی. مقاله فرعی در زمینه مطالعه سازمان ملل در زمینه خشونت علیه کودکان (ژنو، سازمان جهانی بهداشت، 2006).

⁹ تجزیه و تحلیل بر روی مطالعه جهانی سلامتی مبتنی بر مدارس: سازمان جهانی بهداشت (<http://www.cdc.gov/gshs>) یا (http://www.who.int/school_youth_health/gshs) با استفاده از اطلاعات گردآوری شده از مطالعات انجام شده بین سال های 2003 تا 2005 در بوتسوانا، شیلی (مناطق شهری)، چین (پکن)، گویان، اردن، کنیا، لبنان، نامیبیا، عمان، فیلیپین، سوازیلند، اوگاندا، امارات متحده عربی، ونزوئلا (لارا)، زامبیا، و زیمبابوه (حراره).

¹⁰ «سی کوری»، مطالعه رفتار های مربوط به سلامتی در کودکان دانش آموز (HBSC): گزارش بین المللی از مطالعه سال 2002/2001. سیاست های مربوط به سلامتی برای کودکان و نوجوانان، شماره 4 (ژنو، سازمان جهانی بهداشت، 2004).

جنسي شده اند ويا مورد سايرانواع خشونت جنسي با تماس فيزيكي قرارگرفته اند.¹¹

■ بر اساس تخمين سازمان جهاني بهداشت بين 100 تا 140 ميليون دختر و زن در جهان ختنه ميشوند.¹² تخمين هاي يونيسف منتشر شده در سال 2000 نشان مي دهد كه در آفريقاي جنوب صحرا، مصر و سودان سالانه 3 ميليون دختر و زن ختنه ميشوند.¹³

■ تخمين هاي اخير سازمان جهاني كار (ILO) نشان دهنده اين است كه در سال 2004، 218 ميليون كودك به كار گرفته شده اند كه 126 ميليون كودك از اين تعداد براي انجام كارهاي مخاطره آميز به كار گرفته شده اند.¹⁴ تخمين هاي مربوط به سال 2000 نشان دهنده اين است كه 5/7 ميليون كودك و ادار به كار اجباري شده اند، 1/8 ميليون براي فحشا و هرزه نگاري مورد استئمار قرار گرفته اند و 1/2 ميليون هم قرباني قاچاق كودكان شده اند.¹⁵ با اين حال در مقايسه با تخمين هاي منتشر شده در سال 2002، موارد مربوط به كار كودكان در حدود 11 درصد کاهش يافته است و در مقايسه با گذشته در حدود 25 درصد تعداد كم تري از كودكان براي انجام كار هاي مخاطره آميز به كار گرفته شده اند.¹⁶

پ. عوامل خطرزا و عوامل حمايتي

29. توسعه اقتصادي، وضعيت، سن و جنسيت از عواملي هستند كه با خطر خشونت مرگبار مرتبط هستند. بنا بر تخمين هاي سازمان جهاني بهداشت نرخ قتل كودكان در سال 2002 در كشور هاي با درآمد پايين دو برابر كشور هايي بوده است كه افراد در آنها درآمد هاي بالاتري دارند (2/58v. 1/21 نفر در هر 100,000

¹¹ تخمين جهاني عواقب خشونت عليه كودكان بر سلامتي، ذكر شده در پانوشت 8، بر اساس تخمين هاي «جي اندروز» و سايرين، «سوء استفاده جنسي از كودكان»، فصل 23، در «م. عزتي» و سايرين، اندازه گيري مقايسه اي خطرات سلامتي: مشكلات منطقه اي و جهاني ناشي از بيماري هاي ناشي از مجموعه خاصي از عوامل خطرزي عمده (ژنو، سازمان جهاني بهداشت، 2004)، جلد 2، صفحات 1851 تا 1940، و با استفاده از اطلاعات بخش جمعيت دپارتمان امور اقتصادي و اجتماعي سازمان ملل متحد براي جمعيت زير 18 سال.

¹² ختنه زنان، سازمان جهاني بهداشت، منتشر شده به شماره 241 (ژنو، 2000).

¹³ تغيير يك رسم اجتماعي مضر: ختنه زنان. بولتن شماره 12 «اينوچنتي» (فلورانس، مركز تحقيقاتي اينوچنتي يونيسف 2005).

¹⁴ پايان كار كودكان - در دسترس است: گزارش جهاني (ژنو، دفتر جهاني كار، 2006).

¹⁵ اينده اي بدون كار كودكان: گزارش جهاني (ژنو، دفتر جهاني كار، 2002).

¹⁶ الگوي هاي جهاني كار كودكان 2000-2004. برنامه جهاني براي ريشه كني كار كودكان (IPEC) و برنامه اطلاعات آمري و پايش كار كودكان (SIMPOC) (ژنو، دفتر جهاني كار، 2006).

نفر). بیشترین نرخ و تعداد قتل در نوجوانان، به ویژه پسران، بین 15 تا 17 سال (3/28 برای دختران، 9/06 برای پسران) و کودکان بین 0 تا 4 سال اتفاق می افتد (1/99 برای دختران، 2/09 برای پسران).¹⁷

30. مطالعات نشان می دهد که کودکان خردسال بیشتر در معرض خطر خشونت جسمی هستند در حالی که خشونت جنسی بیشتر در مورد افرادی که به سن بلوغ و نوجوانی رسیده اند اتفاق می افتد. پسران بیشتر از دختران در معرض خطر تجربه خشونت جسمی هستند در حالی که دختران بیشتر در معرض خطر تجربه خشونت جنسی، بی توجهی و یا وادار شدن به فحشای اجباری هستند.¹⁸ الگوهای اجتماعی و فرهنگی رفتار و کردار و نقش های قالبی و کلیشه ای و عوامل اجتماعی-اقتصادی از قبیل درآمد و آموزش نیز نقش بسزایی در امر خشونت ایفا می نمایند.

31. مطالعات در مقیاس کوچک نشان دهنده این است که گروه هایی از کودکان به نحوی خاص در برابر خشونت آسیب پذیر هستند. این گروه ها کودکان دارای ناتوانی، کودکان اقلیت ها و سایر گروه های محروم و به حاشیه رانده شده، «کودکان خیابان»، کودکان معارض قانون و همچنین کودکان پناهنده و آواره را شامل میشود.

32. تفاوت و نابرابری روز افزون درآمد ها، جهانی شدن، مهاجرت، شهرنشینی، مخاطرات بهداشتی، به ویژه شیوع اچ آی وی/ایدز، پیشرفت های فن آوری و درگیری های مسلحانه بر نحوه رفتار و برخورد ما با کودکان تاثیر میگذارند. پرداختن و رسیدگی به این مشکلات و چالش ها، در کنار رسیدن به اهدافی که در سطح بین المللی پذیرفته شده هستند، از قبیل اهداف توسعه هزاره، به ریشه کنی و توقف خشونت علیه کودکان کمک شایان توجهی می کند.

33. همانطور که عواملی میزان احتمال در معرض خطر خشونت قرار گرفتن کودکان را افزایش می دهند، عواملی نیز هستند که می تواند احتمال بروز خشونت را کاهش دهند و یا از بروز آن پیشگیری و ممانعت به عمل آورند. با اینکه تحقیق و پژوهش بیشتری در زمینه عوامل حمایت کننده ضروری است، این امر روشن است که ثبات بنیان واحد خانواده می تواند منبع بسیار

¹⁷ تخمین جهانی عواقب خشونت علیه کودکان بر سلامتی، ذکر شده در پانوشت 8.

¹⁸ «کروگ»، ذکر شده در پانوشت 1.

مستحکم و قدرتمندی برای حمایت از کودکان در برابر خشونت در هر مکان و موقعیتی باشد.

34. عواملی که می‌تواند در خانه و سایر مکانها ضامن حمایت از کودکان در برابر خشونت شوند عبارتند از روشهای مناسب کودک پروری، ایجاد دلبستگی قوی میان والدین و کودکان و نیز تربیت مثبت عاری از خشونت. عواملی که می‌تواند در مدرسه باعث حمایت از کودکان در برابر خشونت شوند عبارتند از سیاست‌های مربوط به مدارس و برنامه‌های درسی موثر که از ایجاد رویکرد‌ها و رفتارهای عاری از خشونت و به دور از تبعیض حمایت میکنند. همچنین دیده شده است که سطوح بالای انسجام اجتماعی نیز می‌تواند، حتی در صورت وجود سایر عوامل خطرزا، تاثیر حمایتی در برابر بروز خشونت در جوامع محلی داشته باشند.

35. در تحقیقات و پژوهش‌های به عمل آمده توسط سازمان جهانی بهداشت عوامل متعددی که توانایی کنار آمدن با تجربه خشونت را در کودکان تسهیل می‌کند شناسایی شده است.¹⁹ این عوامل عبارتند از دلبستگی کودک به یکی از اعضای بزرگسال خانواده، میزان و سطح بالای مراقبت والدین از کودکان در دوران کودکی، رابطه گرم و سرشار از حمایت از سوی یکی از والدین که نسبت به کودک خشونت اعمال نمی‌کند، و همچنین رابطه حمایتی همسالانی که مواد مخدر مصرف نمی‌کنند و مرتکب اعمال خلاف قانون نمی‌شوند.

ت. دامنه گسترده عواقب

36. با اینکه تاثیر خشونت بر کودکان با ماهیت و شدت عمل خشونت آمیز و تجربه خشونت رابطه مستقیم دارد، عواقب و آثار کوتاه مدت و بلند مدت تجربه خشونت اغلب بسیار شدید و سنگین هستند. خشونت ممکن است به آسیب پذیری بیشتر در مقابل آسیب‌های اجتماعی، عاطفی و شناختی (رشدی) و همچنین رفتارهای خطرزا برای سلامتی،²⁰ نظیر سوء مصرف مواد مخدر و همچنین شروع زود هنگام رفتارهای جنسی منجر شود.²¹ مشکلات سلامت روان و

¹⁹ پیشگیری از سوء رفتار با کودکان: راهنمایی برای اتخاذ اقدامات و گردآوری مدارک و مستندات قانونی (ژنو، سازمان جهانی بهداشت و جامعه بیم المللی پیشگیری از سوء استفاده از کودکان و بی توجهی به آنان، اکتبر 2006).

²⁰ «وی جی فلیتی» و سایرین، «رابطه سوء استفاده از کودک و عدم عملکرد درست ساختار خانوار با دلایل متعدد مرگ در بزرگسالان. مطالعه تجربه کودکی متفاوت (ACE)»، ژورنال آمریکایی پزشکی پیشگیرانه، جلد 14 (1998)، صفحات 245 تا 258.

²¹ مراکز کنترل و پیشگیری از بیماری، مطالعه تجربه کودکی متفاوت (آتلانتا، مراکز ملی کنترل و پیشگیری از صدمات، مراکز کنترل و پیشگیری از بیماری، 2006). مراجعه کنید به: <http://www.cdc.gov/NCCDPHP/ACE>.

اجتماعي ناشي از خشونت عبارتند از اضطراب و اختلالات همراه با افسردگی، توهم، اختلال در انجام کار، اختلال در حافظه و همچنین رفتار های خشن و پرخاشگرانه. قرار گرفتن در معرض خشونت در سنین پایین در سنین بالاتر می تواند به بیماری های ریوی، قلبی و کبدی، بیماری های مقاربتی و مرگ جنین در دوران بارداری و همچنین خشونت در رفتار با شریک زندگی و همچنین تلاش برای خودکشی منجر شود.²²

37. اطلاعات بسیار محدودی در زمینه هزینه ها و بار اقتصادی جهانی خشونت علیه کودکان در دست است، به ویژه در کشور های در حال توسعه. با این حال تعدد عواقب و آثار کوتاه مدت و بلند مدت خشونت علیه کودکان نشان دهنده این واقعیت است که هزینه و بار اقتصادی این معضل بسیار سنگین است. هزینه های مالی مربوط به کودک آزاری و بی توجهی نسبت به کودکان با توجه به درآمد های از دست رفته بعدی و هزینه مراقبت های مربوط به بهداشت روان در سال 2001 در آمریکا 94 میلیارد دلار تخمین زده شده است.²³

3. مکانها و شرایطی که در آنها خشونت علیه کودکان اتفاق می افتد

الف. خانه و خانواده

38. خانواده واحد گروهی اولیه و طبیعی جامعه است، همانطور که در ماده 16 اعلامیه جهانی حقوق بشر، در ماده 10 میثاق حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی و ماده 23 میثاق حقوق مدنی و سیاسی ذکر شده است. فرضیه ای که در پیمان نامه حقوق کودک آمده و در قسمت پیشگفتار این پیمان نامه ذکر شده است، این است که خانواده محیطی طبیعی برای رشد و سلامت کلیه اعضای خانواده است، به ویژه کودکان. بدین ترتیب این پیمان نامه خانواده را دارای بیشترین توان بالقوه برای حمایت از کودکان و همچنین تامین امنیت جسمی و عاطفی آنان می داند. حریم خصوصی و استقلال خانواده در کلیه جوامع محترم شمرده می شود و حق داشتن زندگی خصوصی و خانوادگی و همچنین خانه و ارتباطات و مکاتبات خصوصی در کلیه اسناد حقوقی بین المللی مربوط به

²² به پانوشته قبلی مراجعه کنید. همچنین تحقیق در زمینه سوء استفاده از کودکان و بی توجهی نسبت به آنان، کمیسیون علوم اجتماعی و رفتاری و آموزش، شورای پژوهش ملی، درک سوء استفاده از کودکان و بی توجهی نسبت به آنان (واشنگتن، دی سی، «نشنال آکادمی پرس» (National Academy Press)، 1999).

²³ «اس فروم»، «تخمین هزینه های کلی ناشی از سوء استفاده از کودکان و بی توجهی به آنها در ایالات متحده آمریکا --- مدارک و مستندات آماری» پیشگیری از سوء استفاده از کودکان در آمریکا؛ (شیکاگو، PCAA، 2001).

حقوق بشر مورد تاکید قرار گرفته است.²⁴ با توجه به اینکه خانواده از خصوصی ترین حریم های خصوصی است، ریشه کن نمودن و پرداختن به مساله خشونت علیه کودکان در خانواده شاید چالش برانگیز ترین و دشوار ترین مقوله باشد. با این حال حق زندگی، بقاء، کرامت و شان انسانی و همچنین تمامیت و امنیت جسمی برای کودکان در آستانه در خانه متوقف نمی شود و علاوه بر این تعهدات و وظایف دولت و حکومت نیز برای تضمین و حصول اطمینان از تحقق این حقوق در داخل خانه و خانواده نیز به قوت خویش باقی است.

39. در دهه های اخیر شیوع و فراگیری خشونت علیه کودکان توسط والدین و سایر اعضای نزدیک خانواده - خشونت جسمی، جنسی و روانشناختی، همچنین بی توجهی تعمدي - تأیید شده و به طور مستند ثبت شده است. کودکان از دوران نوزادی تا سن 18 سالگی در برابر انواع خشونت در خانه های خود آسیب پذیر هستند. عاملان خشونت بر اساس سن و سال و میزان بلوغ قربانی خشونت، متفاوت هستند و ممکن است والدین، پدرخوانده یا مادرخوانده، والدین جایگزین، خواهران و برادران یا سایر اعضای خانواده و یا مراقبین کودک باشند.

40. بسیاری از موارد خشونت جسمی علیه کودکان در خانواده مرگبار و کشنده نیست و در اغلب موارد آثار و صدمات ماندگار و قابل رویتی نیز به جا نمی گذارد. با این حال برخی از موارد خشونت علیه کودکان خردسال در خانواده باعث صدمات دائمی و ماندگار و یا حتی مرگ می شود و اگر چه ممکن است عاملان این خشونت با هدف وارد نمودن اینگونه صدمات مرتکب خشونت نشوند. تحقیقات به عمل آمده در کشور های مختلف نشان دهنده این است که «سندروم کودکان تکان داده شده» - سوء رفتار با کودکان خردسال از طریق تکان های شدید - به طور عمده به صدمات سر و صدمات شدید به مغز منجر می شود.²⁵

41. خشونت علیه کودکان در خانواده ممکن است در چارچوب تربیت کردن کودک اتفاق بیافتد و اشکال مختلفی نظیر تنبیهات خشن یا تحقیرآمیز جسمی به خود بگیرد.²⁶ رفتار یا تنبیه خشن در خانواده هم در کشورهای صنعتی و هم در کشورهای در حال توسعه

²⁴ به عنوان مثال به مقاله 8 برای حمایت از حقوق بشر و آزادی های اولیه، و مقاله 17 از میثاق حقوق مدنی و سیاسی مراجعه کنید.

²⁵ «او فلامارک»، «تصویر برداری از کودکانی که مورد ضرب و شتم قرار گرفته اند و کتک زده شده اند»، «ریویستا نورورادیولوژی» (Rivista di Neuroradiologia)، جلد 17 (2004)، صفحات 434 تا 436.

²⁶ «جی ای دورانت»: تنبیه بدنی: شیوع، عوامل پیش بینی کننده و تأثیرات در رفتار و رشد کودک»، در «اس ان هارت» (تدوین و ویرایش)، ریشه کنی تنبیه بدنی (پاریس، یونسکو (UNESCO)، 2005) صفحات 52 و 53.

اتفاق می افتد. کودکان همانطور که در مطالعات مختلف ذکر شده است خودشان در مشاوره های منطقه ای ذکر کردند، بر آسیب و صدمات جسمی و روانی که در اثر این گونه رفتارها متحمل می شوند تاکید نمودند و راه حل ها و روش های تربیتی مثبت و جایگزینی را برای تنبیه پیشنهاد کردند.²⁷

42. خشونت جسمی اغلب با خشونت روانی همراه است. توهین، نام های تحقیرآمیز، تنها گذاشتن، از خود راندن، تهدید، بی توجهی و بی تفاوتی عاطفی و تحقیر کردن همگی از انواع رفتارهای خشونت آمیزی هستند که می توانند آسیب های غیر قابل جبرانی به رشد و سلامت روانی کودک وارد کنند به ویژه هنگامی که از سوی یک بزرگسال محترم برای کودک مانند یکی از والدین سر می زند. بسیار مهم است که والدین تشویق شوند که از روش های خاص عاری از خشونت کودکان خود را تربیت و تمشیت کنند.

43. بی توجهی و از جمله موفق نبودن در پرداختن و رسیدگی به نیازهای جسمی و عاطفی کودک، حمایت و محافظت از آنها در برابر خطرات، و یا تهیه دارو و سایر خدمات در زمان نیاز کودک، به مرگ کودکان خردسال منجر می شود. در برخی مناطق عدم تعادل و نابرابری نسبت جنسیتی کودکان دختر و پسر که مورد خشونت قرار می گیرند بیانگر این مطلب است که دختران به طور ویژه در معرض خطر بی توجهی و همچنین خشونت قرار دارند. همچنین معلولیت کودک احتمال بی توجهی نسبت به وی را افزایش می دهد. این احتمال وجود دارد که کودکان دچار ناتوانی رها شوند، عملی که در برخی موارد ممکن است قابل قبول تلقی شود و حتی مورد تشویق قرار گیرد.²⁸

44. موارد خشونت جنسی در خانه ها به طور روز افزون در حال تایید است. مرور کلی مطالعات انجام شده در 21 کشور (بیشتر کشور های توسعه یافته) نشان می دهد که 7 تا 36 درصد زنان و 3 تا 29 درصد مردان این طور گزارش نمودند که در زمان کودکی قربانی خشونت جنسی واقع شده اند و بر اساس اکثر مطالعات، دختران بین 1/5 تا 3 برابر بیشتر از مردان و پسران مورد خشونت

²⁷ پایگاه انیترنتی مربوط به مطالعه دبیر کل سازمان ملل متحد در زمینه خشونت علیه کودکان (<http://www.violencestudy.org/r27>)، اتحادیه بین المللی «سیو د چیلدرن» (Save the Children)، پایان دادن به تنبیه های فیزیکی / جسمی و تحقیرآمیز - تحقق بخشیدن به این امر، قسمت 1. اطلاعات ارائه شده به برنامه مطالعه خشونت علیه کودکان دبیر کل سازمان ملل متحد (استکهلم، «سیو د چیلدرن سوئد» (Save the Children Sweden)، 2005).

²⁸ مطالعه دبیر کل سازمان ملل متحد در زمینه خشونت علیه کودکان، بازبینی منطقه ای: خشونت علیه کودکان در آفریقای غربی و مرکزی، 2005، صفحه 11.

و سوء استفاده جنسي قرار مي گيرند. بيشتر اين موارد سوء استفاده در كانون خانواده اتفاق افتاده است.²⁹ بر همين منوال، يك مطالعه بين كشوري كه توسط سازمان جهاني بهداشت (WHO) در كشور هاي توسعه يافته و در حال توسعه انجام شده است، حاكي از اين است كه بين 1 تا 21 درصد زنان اذعان داشته اند كه قبل از رسيدن به سن 15 سالگي توسط يكي از اعضاي مذكر خانواده، به غير از پدر و يا ناپدري، مورد سوء استفاده جنسي قرار گرفته اند.³⁰

45. فقدان حداقل سن قانوني براي قبول آگاهانه و داوطلبانه مقاربت جنسي و همچنين قبول ازدواج در برخي كشور ها مي تواند زمينه ساز قرار گرفتن كودكان در معرض خطر خشونت از سوي شريك زندگي باشد. تخمين زده مي شود كه 82 ميليون دختر قبل از رسيدن به سن 18 سال ازدواج مي كنند.³¹ تعداد زيادي از اين دختران در سنين بسيار پايين تر ازدواج مي كنند، كه اغلب با اعمال فشار و زورگويي به اين كار تن مي دهند، و تا حد زيادي در معرض خطر خشونت، از جمله الزام به مقاربت جنسي، قرار مي گيرند.

46. رسوم سنتي مضر بطور يكسان بر كليۀ كودكان تاثير نمي گذارد و به طور كلي در سنين پايين از طريق والدين و يا افراد شاخص جامعه محلي به آنان تحميل مي شود. به گفته گزارشگر ويژه در زمينه رفتارهاي سنتي كه بر سلامتي زنان و كودكان دختر تاثير مي گذارد، ختنه دختران، كه بر اساس اعلام سازمان جهاني بهداشت به طور روز افزون بر روي دختران كم سن تر انجام مي شود، در آفريقا بسيار شايع است و همچنين در مناطقي از آسيا و نيز در ميان جوامع مهاجر در اروپا، استراليا، كانادا و ايالات متحده آمريكا انجام مي شود.³² در مورد ساير اعمال سنتي كه بر سلامتي كودكان تاثير مي گذارند مي توان به بستن، زخمي كردن بدن

²⁹ «دي فينكلور»، «اپيدميولوژي بيم المللي سوء استفاده جنسي از كودكان»، سوء استفاده از و بي توجهي نسبت به كودكان، جلد 18، شماره 5 (2005)، صفحات 409 تا 417.

³⁰ مطالعه در زمينه خشونت خانگي و سلامتي زنان در چند كشور، ذكر شده در پانوش 7.
³¹ «جي بروس»، «دختران نوجوان متاهل؛ حقوق بشر، نياز هاي مربوط به سلامت و رشد اكثريت به حاشيه رانده شده و مورد بي توجهي واقع شده»، مقاله ارائه شده توسط شوراي جمعيت در مراسم برگزار شده براي حمايت: ازدواج زود هنگام در چارچوب حقوق بشر، جلسه ويژه سازمان ملل متحد در زمينه كودكان، 8 تا 10 ماه مي سال 2002.

³² كميسيون در زمينه پيشبرد و حمايت از حقوق بشر، زير مجموعه اصلي كميسيون سابق حقوق بشر، مسائل موضوعي متعددي را كه به مساله خشونت عليه كودكان در سال هاي اخير مربوط مي شود مورد مطالعه و بررسي قرار داده است. گزارشگر ويژه در زمينه رفتاري هاي سنتي كه بر سلامتي زنان و كودكان دختر تاثير مي گذارد، «حميلا امبارك ورزايي»، به طور ويژه بر موضوع ختنه دختران (FGM) تمرکز کرده است. به طور مثال به گزارش نهم و نهايي او در زمينه وضعيت ريشه كني اعمال سنتي كه بر سلامتي زنان و كودكان

دختر تاثير مي گذارد، رجوع كنيد. (E/Cn.4/Sub.2/2005/36).

کودک به طوری که اثر زخم باقی بماند، سوزاندن، داغ زدن، مراسم پذیرش همراه با خشونت، چاق نمودن کودک، ازدواج اجباری، جرائم ناموسی، و خشونت مربوط به جهیزیه، جن گری و «جادوگری» اشاره نمود.

47. تخمین زده می شود که سالانه به طور متوسط بین 133 تا 275 میلیون کودک در جهان شاهد خشونت خانگی هستند.³³ قرار گرفتن کودکان در معرض خشونت به طور مداوم در خانه هایشان به طور معمول در اثر دعوای و مشاجرات والدین و یا مادر با شریک زندگی، می تواند به شدت بر سلامت کودک، رشد شخصی و تعامل اجتماعی او در دوران کودکی و بزرگسالی تاثیر بگذارد.³⁴ اعمال خشونت نسبت به شریک زندگی همچنین خطر اعمال خشونت علیه کودکان در خانواده را افزایش می دهد، و مطالعات انجام شده در چین، کلمبیا، مصر، مکزیک، فیلیپین، آفریقای جنوبی نشان دهنده رابطه قوی میان خشونت علیه زنان و خشونت علیه کودکان است.³⁵ مطالعه ای که در هند انجام شده است نشان می دهد خشونت خانگی در خانه میزان خشونت علیه کودکان را به میزان دو برابر افزایش می دهد.³⁶

«با این دو دست مادرم مرا در آغوش می کشد، از من مراقبت می کند، این را دوست دارم... با همین دو دست، مادرم مرا کتک می زند - از این بیزارم.»

دختر نوجوان، شرق آسیا³⁷

ب. خشونت در مدارس و محیط های آموزشی

³³ تخمین بر اساس اطلاعات ارائه شده توسط بخش جمعیت سازمان ملل متحد در زمینه جمعیت زیر 18 سال در سال 2000 و مطالعات مربوط به خشونت خانگی از سال 1987 تا سال 2005. «پشت درهای بسته: تاثیر خشونت خانگی بر کودکان (لندن، یونیسف و «بادی شاپ انترنشنال»، 2006).

³⁴ «ال ای مک کلو سکی»، «ای جی فیگورنو» و «ام پی کاس»، «تاثیر خشونت خانوادگی مداوم بر سلامت روانی کودکان»، رشد کودک، جلد 66 (1995)، صفحات 239 تا 1261 ذکر شده در «پانوشت مربوط به «کروگ» در پانوشت 1، صفحه 103؛ و «اس آر دوب» و سایرین، «قرار گرفتن در معرض سوء استفاده، بی توجهی و عملکرد نامطلوب ساختار خانوادگی در میان بزرگسالانی که در دوران کودکی شاهد خشونت شریک زندگی والدین خود بوده اند:

تاثیرات بر خدمات بهداشتی و اجتماعی»، خشونت و قربانیان آن، جلد 17، شماره 1 (2002)، صفحات 3 تا 17.

«کروگ» ذکر شده به پانوشت 1، صفحه 68.

³⁶ «دبلیو ام هانتر» و سایرین، «عوامل خطرزا در رفتار های افراطی مربوط به ادب کردن کودکان در مناطق روستایی هند»، ژورنال روانشناس کودک، جلد 25 (2000)، صفحات 435 تا 447.

³⁷ اتحادیه بین المللی «سیو د چیلدرن»، اتحادیه بین المللی «سیو د چیلدرن» (Save the Children)، پایان دادن به تنبیه های فیزیکی / جسمی و تحقیر آمیز - تحقق بخشیدن به این امر، قسمت 1. اطلاعات ارائه شده به برنامه مطالعه خشونت علیه کودکان دبیر کل سازمان ملل متحد (استکهلم، «سیو د چیلدرن سوئد» (Save the Children Sweden)، (2005).

48. در بسیاری از کشورها کودکان در محیط‌های آموزشی بیش از هر جای دیگری در بیرون از خانه تحت مراقبت بزرگسالان هستند. مدارس نقش بسیار مهمی در حمایت از کودکان در برابر خشونت دارند. بزرگسالانی که در محیط‌های آموزشی کار می‌کنند و یا در این مکان‌ها مدیریت و نظارت می‌کنند وظیفه دارند محیطی امن ایجاد کنند که در آن از عزت نفس و رشد کودکان حمایت شود.

49. بسیاری از کودکان در محیط آموزشی در معرض خشونت قرار می‌گیرند و یا خشونت را یاد می‌گیرند. برداشت عمومی از خشونت در مدارس با تمرکز رسانه‌ها بر روی موارد خاص و نادر مانند تیراندازی و آدم‌ربایی شکل گرفته است. با این حال احتمال مرگ و صدمات و جراحات شدید و جدی ناشی از خشونت در مدارس کمتر از خانه و یا محیط‌های دیگر اجتماعی است.

50. خشونت اعمال شده توسط معلمان و سایر کارکنان مدارس، که معمولاً با، یا بدون تائید صریح و یا ضمنی مقامات آموزشی و سایر مقاماتی که بر محیط‌های آموزشی و مدارس نظارت دارند انجام می‌شود شامل تنبیه بدنی، روش‌های تنبیه روانی خشن و یا تحقیرآمیز، خشونت جنسیتی و مبتنی بر جنسیت و زورگویی می‌شود. تنبیه بدنی از قبیل کتک زدن و زدن چوب به بدن از جمله روش‌های استاندارد تنبیه در تعداد زیادی از کشورها است. طبق پیمان نامه حقوق کودک کشورها و دولت‌های عضو موظف هستند که کلیه اقدامات مقتضی را اتخاذ نمایند تا از اینکه تربیت کودکان در مدارس مطابق با معیارهای پیمان نامه انجام شود اطمینان حاصل نمایند. بنا بر گزارش "جنبش جهانی برای پایان دادن به تنبیه بدنی کودکان"، تنبیه بدنی کودکان در مدارس در 102 کشور ممنوع اعلام شده است ولی اجرای این قانون ناهمگون است.³⁸

51. خشونت در مدارس به شکل دعوا و زورگویی میان دانش‌آموزان نیز اتفاق می‌افتد.³⁹ در برخی جوامع رفتار پرخاشگرانه، از جمله دعوا کردن، به طور عمده یک مشکل ناچیز و بی‌اهمیت انضباطی تلقی می‌شود. زورگویی اغلب به تبعیض نسبت دانش‌آموزان از خانواده‌های مستمند و محروم و یا گروه‌های قومی به حاشیه رانده شده و یا به خصوصیات و ویژگی‌های

³⁸ خلاصه وضعیت حقوقی / قانونی جهانی در زمینه تنبیه بدنی کودکان، ذکر شده در پانوش‌ت 6.
³⁹ «دی اولونوس»، زورگویی در مدارس: مطالبی که می‌دانیم و کارهایی که می‌توان انجام داد (انتشارات آکسفورد، انتشارات بلک ول، 1993).

فردی دانش آموزان (مانند ظاهر، و یا ناتوانی جسمی یا ذهنی) ارتباط داده میشود. زورگویی بیشتر به صورت لفظی صورت می گیرد ولی در مواردی خشونت جسمی نیز اتفاق می افتد. همچنین مدارس تحت تاثیر اتفاقات جامعه اطراف نیز قرار می گیرند، به عنوان مثال، افزایش موارد فرهنگ گروه های تبهکاری و فعالیت های غیر قانونی این گروهها به ویژه در ارتباط با مواد مخدر.⁴⁰

52. خشونت جنسی و مبتنی بر جنسیت نیز در محیط های آموزشی روی می دهد. بسیاری از این موارد خشونت که معلمان یا دانش آموزان مذكر عامل آن هستند متوجه دختران است. همچنین در بسیاری از کشورها و مناطق، خشونت روز افزون به سوی هم جنس بازان و افراد دوجنسی و افرادی که تمایل به مقاربت با هم جنس و نیز غیر هم جنس دارند معطوف شده است. عدم موفقیت دولت ها در اجرای قوانین و مواد قانونی آن که بخصوص دانش آموزان را در برابر تبعیض حمایت می کند نیز به تسهیل در روی دادن خشونت جنسی و مبتنی بر جنسیت منجر می شود.

پ. خشونت در مراکز مراقبت و سیستم های قضائی

53. میلیون ها کودک به ویژه کودکان پسر، قسمت قابل توجهی از عمر خود را تحت کنترل و نظارت مقامات مراقبت اجتماعی و یا سیستم قضائی به سر می برند و در مراکزی مانند پرورشگاه ها، خانه های کودکان، خانه های مراقبت، بازداشتگاه های پلیس، زندان ها، بازداشتگاه های خاص نوجوانان و جوانان، و مدارس و مراکز اصلاح و تربیت می گذرانند.⁴¹ این کودکان در معرض اعمال خشونت از سوی کارکنان و مقاماتی که مسئول سلامت آنان هستند قرار دارند. در اکثر کشورها تنبیه بدنی در چنین مراکزی به صورت صریح ممنوع نیست.

54. شرایط نامناسب و تعداد زیاد افراد در این مراکز، بدنامی و انگ هایی که جامعه به این افراد می زند، تبعیض و همچنین کارکنان با سطح آگاهی و آموزش پایین، احتمال بروز خشونت را افزایش می دهد. شکایت از سوی افرادی که در این مراکز به سر می برند معمولاً به جایی نمی رسد و مکانیسم های

⁴⁰ برنامه مطالعه خشونت علیه کودکان دبیر کل سازمان ملل متحد، گزارش نتایج مشاوره های منطقه ای: منطقه کارائیب، «پورت آو اسپین»، ماه مارس سال 2005.

⁴¹ لطفاً توجه کنید که به وضعیت سایر کودکانی که تحت حمایت و نگهداری دولت ها هستند مانند پناهندگان و کودکان مهاجر و همچنین وضعیت کودکانی که در زمان صلح در ارتش ها هستند با جزئیات در مطالعه فراگیر و عمیق در زمینه خشونت پرداخته شده است.

پایش و بازرسی موثر، و همچنین مدیریت و نظارت کافی دولتی معمولاً در این مراکز اعمال نمی‌شود. کلیه عوامل خشونت علیه کودکان مسئول شناخته نمی‌شوند و به مجازات نمی‌رسند و این امر فرهنگ فرار از مجازات و تحمل خشونت علیه کودکان را ایجاد می‌کند. به سر بردن در چنین مراکزی بیش از تجربه خشونت بر کودکان تأثیر می‌گذارد. از آثار بلند مدت قرار گرفتن در چنین محیط‌هایی می‌توان به تأخیرهای شدید در مراحل رشد، ناتوانی و معلولیت، صدمات غیرقابل جبران روانی و افزایش نرخ خودکشی و تکرار جرم اشاره نمود.

55. تعداد 8 میلیون کودک در جهان در مراکز نگهداری از کودکان به سر می‌برند.⁴² نسبتاً تعداد کمی از این کودکان به علت از دست دادن والدین خود در این مراکز به سر می‌برند بلکه اغلب به علت ناتوانی و معلولیت، فروپاشی خانواده، خشونت در خانه و یا شرایط اجتماعی و یا اقتصادی، از جمله فقر، در این مراکز به سر می‌برند.

56. از موارد خشونت اعمال شده از سوی کارکنان این گونه مراکز، به منظور «تادیب» کودکان، می‌توان به کتک زدن با دست، چوب و یا شلنگ‌های پلاستیکی، و کوبیدن سر کودکان به دیوار، انداختن کودکان در کیسه‌های پارچه‌ای، بستن آنها به وسایل موجود مانند صندلی، زندانی کردن آنها در اتاق‌های سرد برای چندین روز و همچنین رها کردن کودک تا در مدفوع خود بخوابد اشاره نمود.⁴³

57. در مراکز نگهداری، این احتمال وجود دارد که کودکانی که دچار ناتوانی هستند تحت عنوان درمان در معرض خشونت قرار گیرند. در برخی موارد کودکان 9 ساله بدون استفاده از آرامش بخشی عضلات و بی‌هوشی تحت درمان با شوک الکتریکی (ECT) قرار گرفته‌اند.⁴⁴ همچنین این احتمال وجود دارد که تحت عنوان درمان انزجار از شوک الکتریکی به منظور کنترل رفتار کودکان استفاده شود. ممکن است از داروهای خاص برای کنترل کودکان و افزایش حالت اطاعت در آنها استفاده شود که این خود می‌

⁴² «دی تولفري»، سقف‌ها و ریشه‌ها: مراقبت از کودکان جدا شده در دنیای در حال توسعه. (لندن، «سیو د چیلدرن» انگلستان، 1995) ذکر شده در اتحادیه بین‌المللی «سیو د چیلدرن»، آخرین راه‌حل: افزایش نگرانی در مورد کودکان در مراکز نگهداری (لندن، «سیو د چیلدرن» انگلستان، 2003)، صفحه 15.

⁴³ بازبینی منطقه‌ای برنامه مطالعه خشونت علیه کودکان دبیر کل سازمان ملل متحد: منطقه خاورمیانه و شمال آفریقا (2005)، صفحه 19: حقوق بین‌المللی ناتوانی ذهنی، رنج‌های پنهان: جداسازی و سوء رفتار با کودکان دچار معلولیت و ناتوانی در رومانی. (واشنگتن، دی‌سی، حقوق بین‌المللی ناتوانی ذهنی، 2006).

⁴⁴ حقوق بین‌المللی ناتوانی ذهنی، در پشت درهای بسته: نقض حقوق بشر در مراکز درمانی روانپزشکی، پرورشگاه‌ها و مراکز بازپروری در ترکیه (واشنگتن، دی‌سی، حقوق بین‌المللی ناتوانی ذهنی، 2005).

تواند توانایی آنها برای دفاع از خود در برابر خشونت را کاهش دهد.⁴⁵

58. بی توجهی نیز یکی دیگر از ویژگی های بسیاری از مراکز نگهداری کودکان است که در آنها شرایط به حدی نامناسب است که سلامتی و جان کودکان در معرض خطر قرار می گیرد. در بسیاری از مراکز مخصوص نگهداری کودکان دچار ناتوانی برنامه های مربوط به آموزش، تفریح، بازپروری و سایر برنامه ها وجود ندارد. کودکان دچار ناتوانی اغلب برای مدت های طولانی در تختخواب ها و یا گهواره های خود رها می شوند و هیچ گونه تماس و رابطه انسانی که محرک احساسات و عواطف آنها باشد با آنها برقرار نمی شود. این امر می تواند به آسیب های شدید جسمی، ذهنی و روانی منجر شود.

59. کودکانی که در مراکز نگهداری به سر می برند اغلب در برابر اعمال خشونت توسط سایر کودکان آسیب پذیر هستند به ویژه هنگامی که شرایط کارکنان و نظارت بر آنها در حد مناسب و مطلوبی نیست و کودکان بزرگتر و خشن تر از کودکان کم سن و سال تر و آسیب پذیر تر جدا نشده باشند. در برخی موارد ممکن است خود کارکنان کودکان را تنبیه کنند و یا خشونت و سوء رفتار بین همسالان را تشویق نمایند.

60. با اینکه این امر صراحتاً در میثاق حقوق مدنی و سیاسی و همچنین پیمان نامه حقوق کودک ممنوع اعلام شده است هنوز در برخی کشورها افراد معارض قانون زیر 18 سال به مجازات اعدام محکوم می شوند. در حال حاضر حداقل در 31 کشور برای اعمال معارض قانون کودکان، اجرای تنبیه بدنی مجاز شمرده می شود و در صدور حکم لحاظ می شود،⁴⁶ که در برخی از کشورها مواردی نظیر زدن با چوب، شلاق زدن، سنگسار نمودن و قطع اعضای بدن را شامل می شود.

61. با وجود تعهد دولت ها و کشور های عضو مبني بر اینکه مطابق ماده 37 پیمان نامه حقوق کودک دوران بازداشت کودکان باید تا حد امکان کوتاه باشد و از بازداشت و حبس به عنوان آخرین راه حل استفاده شود، تخمین زده می شود که در سال 1999، یک میلیون کودک از آزادی محروم شدند.⁴⁷ بسیاری از این

⁴⁵ برنامه مطالعه خشونت علیه کودکان دبیر کل سازمان ملل متحد. گزارش خلاصه، جلسات موضوعی در زمینه خشونت علیه کودکان، به تاریخ 28 جولای سال 2005 (نیویورک، یونیسف، 2005)، صفحه 18.

⁴⁶ خلاصه جهانی وضعیت حقوقی / قانونی تنبیه بدنی کودکان، ذکر شده در پانوشت 6.

⁴⁷ «جی کاپلانر» و «ای گرانچیان»، (Liege) Enfants privés de liberte: droits et realites، نگارش Jeunesse

کودکان به ارتکاب بزه های بسیار کوچک و ناچیز و برای بار اول متهم شده اند. بسیاری از این کودکان به دلیل تکدی گری، ولگردی و یا بی خانمان بودن بازداشت و حبس شده اند. در برخی کشورها اغلب کودکانی که بازداشت شده و در حبس به سر می برند جرمی مرتکب نشده اند ولی در انتظار محاکمه هستند.⁴⁸

62. کودکانی که در بازداشت به سر می برند اغلب تحت عنوان کنترل یا تنبیه در معرض خشونت از سوی کارکنان مراکز هستند و اغلب این تنبیه برای لغزش های بسیار کوچک است. حداقل در 77 کشور تنبیه بدنی و سایر انواع تنبیه خشونت آمیز به عنوان اقدامی قابل قبول در مراکز حبس تادیبی تلقی می شوند.⁴⁹ کودکان ممکن است کتک زده شوند، با چوب زده شوند، دست و پای آنها بسته شود و یا در معرض سایر انواع رفتاری های تحقیرآمیز قرار گیرند مثلاً ممکن است آنها را وادار کنند که لباس های خود را از تن خارج کنند و سپس آنها را در مقابل دیدگان سایر افراد زندانی با چوب بزنند. دخترانی که در مراکز تادیبی با کارکنان و نگهبان های مذکر هستند، بیشتر در معرض خطر خشونت جسمی و جنسی هستند.⁵⁰

63. مطابق مفاد پیمان نامه حقوق کودک قوانین بسیاری از کشورها ایجاب می کند که کودکانی که قانون را نقض می کنند در مراکزی جداگانه نگهداری شوند تا از آزار و سوء استفاده از آنها توسط بزرگسالان پیشگیری به عمل آید. با این حال بازداشت و حبس کودکان به همراه بزرگسالان در بسیاری از کشورها معمول است. همچنین کودکانی که در حبس به سر می برند در معرض خطر آسیب رسانی به خود و خودکشی هستند به ویژه هنگامی که برای مدت طولانی و نامعلوم حبس می شوند، یا به تنهایی و جدا از دیگران به سر می برند و نیز هنگامی که در مراکز مخصوص بزرگسالان حبس می شوند.

«اولش که زندانی می شی هر روز به اندازه یک سال به نظر می رسه. ولی بعد از 10 روز عادت می کنی و دیگه زیاد گریه نمی کنی.»⁵¹ پسری در زندان خاص جوانان

(et Droit، 2000).

⁴⁸ «اف مارتین» و «جی پری-ویلیامز»، حق از دست ندادن امید (لندن، «سیو د چیلدرن» انگلستان، 2005).

⁴⁹ خلاصه جهانی وضعیت حقوقی / قانونی تنبیه بدنی کودکان، ذکر شده در پانوش 6.

⁵⁰ گزارش مخبر ویژه خشونت علیه زنان در ماموریت به ایالات متحده آمریکا در زمینه موضوع خشونت علیه زنان در زندان های ایالتی و فدرال (E/CN.4/1999/68/Add.2)، پاراگراف 55 و 58.

⁵¹ «ام گروندال»، یک روز در زندان – مثل یک سال به نظر می رسد: کودکان فلسطینی تعریف می کنند («سیو د چیلدرن»، استکهلم، 2003).

ت. خشونت در محیط کار

64. اطلاعات بسیار محدودی در مورد خشونت علیه کودکان کار وجود دارد به ویژه آنهایی که در بخش های غیر رسمی کار می کنند.⁵² مطابق با استاندارد های بین المللی از جمله پیمان نامه شماره 138 (1973) سازمان بین المللی کار در زمینه حداقل سن اشتغال، کودکانی که زیر حداقل سن اشتغال هستند نباید به کار گمارده شوند. در کلیه مناطق جهان، خشونت - اعم از جسمی، جنسی و روانی - به صورت قانونی و غیرقانونی متوجه میلیون ها کودکی است که کار می کنند. این خشونت ممکن است برای الزام کودک به کار، به منظور تنبیه یا کنترل او در محل کار اعمال شود. برخی از انواع کار غیرقانونی تحت عنوان «بدترین اشکال کار کودک» شناسایی شده اند و بنا بر این به کار گماردن کودک در این گونه کار ها اعمال خشونت علیه کودک تلقی می شود.

65. اطلاعات موجود در زمینه اعمال خشونت علیه کودکان در محیط کار نشان دهنده این است که در بیشتر موارد خشونت از سوی «کارفرما» بر کودکان اعمال می گردد و سایر عاملان خشونت علیه کودکان کار شامل همکاران، مشتریان، سرکارگران و افراد ناظر بر کار، پلیس، گروه های بزهکار و در مورد استثمار جنسی، پانداها می شود.

66. بزرگترین زمینه اشتغال برای دختران زیر 16 سال کار در خانه ها است⁵³ که در اغلب موارد به شکل اشتغال غیر قانونی و استثمار و در برخی موارد به بندگی یا بردگی تبدیل می شود.⁵⁴ در تعدادی از کشور ها بر اساس کنوانسیون شماره 182 (1999) سازمان بین المللی کار در زمینه ممنوعیت و اقدام فوری برای پایان بخشیدن به بدترین اشکال کار کودک این نوع کار کودکان در زمره «بدترین نوع کار» تلقی می شود.⁵⁵ کودکان

⁵² بازبینی منطقه ای برنامه مطالعه خشونت علیه کودکان دبیر کل سازمان ملل متحد: منطقه شرق آسیا و اقیانوسیه

(2005): همین ماخذ، خاورمیانه و شمال آفریقا (2005)؛ همین ماخذ، آمریکای لاتین (2005).

⁵³ کار کودکان: هدف قرار دادن. حمله به مساله غیرقابل تحمل. گزارش ارائه شده به هشتمین جلسه کنفرانس بین المللی کار (ژنو، دفتر کار بین المللی، 1998).

⁵⁴ سوء استفاده و سوء رفتار علیه کودکانی که در السالوادور در خانه ها کار می کنند، گزارش حافظ حقوق بشر، جلد 16 شماره 1(B) (2004)، همیشه در دسترس: سوء استفاده و سوء رفتار علیه کودکانی که در اندونزی در خانه ها کار می کنند گزارش حافظ حقوق بشر، جلد 17 شماره 7(C) (2005)؛ حافظ حقوق بشر، در داخل خانه، خارج از قانون: سوء استفاده و سوء رفتار علیه کودکانی که در مراکش در خانه ها کار می کنند، گزارش حافظ حقوق بشر، جلد 17 شماره 12(E) (2005)؛ و «تی بلانشت»، معصومیت از دست رفته، کودکی به سرقت رفته (داکا، «یونیورسیتی پرس لیمیتد»، 1998).

⁵⁵ دست های کمک رسان یا زندگی های در بند شده؟ درک کار کودکان در خانه و پاسخ سریع به این موضوع (ژنو،

کارموارد سوء رفتاری از قبیل تنبیه جسمی، رفتار تحقیرآمیز و مزاحمت جنسی گزارش می کنند، و کودکانی که در خانه ها کار می کنند اظهار می کنند که به طور مداوم تحقیر می شوند.⁵⁶ اغلب موارد خشونت جسمی و روانی علیه کودکانی که در خانه ها کار می کنند از سوی زنان اعمال می شود (اغلب کارفرما)، ولی دختران معمولاً در معرض خشونت جنسی از سوی اعضای مذکر خانواده کارفرمای خود قرار می گیرند.⁵⁷

67. استعمار کودکان زیر 18 سال در فحشا و هرزه نگاری و فعالیت های مشابه از مصادیق خشونت هستند.⁵⁸ تخمین زده می شود که 1 میلیون کودک سالانه وارد این گونه فعالیت ها می شوند.⁵⁹ بسیاری از این کودکان ربوده می شوند، به انجام این فعالیت ها مجبور می شوند، فروخته می شوند و یا برای انجام این فعالیت ها فریب داده می شوند و یا قربانی قاچاق کودک می شوند. علاوه بر خشونت جنسی که در فحشای کودکان مستتر است، دختران و پسرانی که در فحشا و زمینه های مربوطه گرفتار می شوند به طور مداوم در معرض خشونت جسمی و روانی و نیز بی توجهی قرار می گیرند. در اغلب موارد این کودکان امکان درخواست کمک ندارند⁶⁰ و اگر به مرجعی مراجعه کنند ممکن است مانند افراد مجرم و قانون شکن با آنها برخورد شود، از آزادی محروم شوند و خسارت بسیار اندکی به آنها پرداخت شود.

68. کار اجباری کودکان هنوز در بسیاری از نقاط جهان رایج است. کودکانی که چنین کارهای اجباری را انجام می دهند به ندرت قادر هستند که از خود در برابر اعمال خشونت کارفرمایان و یا سایر کارگران محافظت کنند و مطالعات و شهادت های کودکان نشان می دهند که کلیه انواع خشونت در چنین محیط هایی به وفور اعمال می شود و شایع است. همچنین خشونت گریبانگیر دهها هزار کودکی است که در اشکال سنتی

56 سازمان بین المللی کار / برنامه بین المللی برای پایان بخشیدن به کار کودک، (2004). کودکانی که در خانه ها کار می کنند: راهنمای روش مناسب برای مداخلات در برنامه ها (لندن، سازمان بین المللی مبارزه با برده داری، 2005)، صفحات 5 و 6.

57 «جی بلگرو»، «خشونت علیه کودکانی که در خانه ها کار می کنند» مقاله ارائه شده توسط سازمان بین المللی مبارزه با برده داری، در کارگاه «سیو د چیلدرن»، تایلند، سپتامبر 2003.

58 برای مطالعه کامل تر در مورد مفهوم استعمار جنسی تجاری کودکان به اعلامیه کنگره جهانی مبارزه با استعمار جنسی تجاری کودکان، استکهلم، ژوئن سال 1996 مراجعه کنید. آدرس پایگاه اینترنتی:

<http://www.csecworldcongress.org/>

59 کسب سود و سوء استفاده: گزارش در زمینه استعمار جنسی تجاری کودکان (نیویورک، یونیسف، 2001)، صفحه 20.

60 اتحادیه بین المللی «سیو د چیلدرن»، 10 نکته مهم برای فراگیری: به موارد سوء استفاده جنسی از دختران و پسران گوش فرا دهید و علیه آن صحبت کنید. ارائه گزارش به مطالعه سازمان ملل متحد در زمینه خشونت علیه کودکان (اسلو، «سیو د چیلدرن» نروژ، 2005)، صفحه 58.

بردگی مورد سوء استفاده قرار می‌گیرند که هنوز در برخی از نقاط جهان رایج است.

ث. خشونت در جامعه

69. برای کودکان جامعه محلی یکی از منابع حمایت و اتحاد است و می‌تواند محلی برای اتفاق افتادن انواع خشونت از جمله خشونت همسالان، خشونت مرتبط با سلاح‌های گرم و سایر انواع سلاح‌ها، خشونت باندها، خشونت پلیس، خشونت جسمی و جنسی، ربوده شدن و قاچاق کودک باشد. همچنین خشونت ممکن است در ارتباط با رسانه‌های گروهی و همچنین فن‌آوری‌های جدید اطلاعات و مخابراتی باشد. کودکان بزرگتر بیشتر در معرض خطر خشونت در جامعه و دختران بیشتر در معرض خطر خشونت جنسی و خشونت مبتنی بر جنیست می‌باشند.

70. ممکن است برای بعضی از کودکان رفتن از خانه به مدرسه و از مدرسه به خانه اولین تجربه روبرو شدن با جامعه محلی به تنهایی باشد؛ همچنین می‌تواند اولین تجربه قرار گرفتن در معرض خطرات موجود در جامعه برای آنها باشد. بعضی دیگر از کودکان در حین انجام کارهای خانگی از قبیل آوردن آب، سوخت، غذا و یا در هنگام غذا دادن به حیوانات خانگی در معرض این گونه خطرات قرار می‌گیرند. انجام این گونه کارها، که اغلب ممکن است مستلزم پیاده روی‌های طولانی باشد، معمولاً در مناطق روستایی در کشورهای در حال توسعه بر عهده دختران است.⁶¹

71. افزایش ناگهانی و شدید میزان نرخ خشونت (هم قربانی خشونت واقع شدن و هم عامل آن بودن) به ویژه در میان پسران حدوداً 15 ساله، نشان‌دهنده این است که تعدادی از عوامل در دوران نوجوانی دست به دست هم می‌دهند تا خشونت میان همسالان شایع‌تر باشد. اطلاعات در دسترس نشان‌دهنده این است که در اکثر نقاط جهان نرخ و میزان قتل‌های مرتکب شده توسط پسران بین 15 تا 17 سال حداقل سه برابر میزان قتل‌های انجام شده توسط پسران 10 تا 14 ساله است. این افزایش ناگهانی در میزان خشونت در میان کودکان بالای 15 سال حتی در مناطقی که میزان و تعداد قتل در آنها بسیار پایین است نیز وجود دارد و این امر حاکی از این است که اقدامات مقتضی و لازم برای

⁶¹ هر دختر مهم است: توسعه، عدالت و جنسیت. گزارش در مورد کودکان دختر (اونتاریو، «ورلد ویژن کانادا»، 2001)، صفحه 17؛ یونیسف سومالی، از فرضیه تا واقعیت: مطالعه در زمینه حمایت از کودکان در سومالی (نایروبی، یونیسف، 2003).

محدود کردن رفتار های خشونت آمیز، باید قبل و در حین سال های اول نوجوانی صورت گیرد.⁶²

72. خشونت جسمی میان همسالان بیشتر در مناطق شهری شایع است که فقدان اشتغال، آموزش و تسهیلات اجتماعی و همچنین استاندارد پایین مسکن وجود دارد که جمعیت جوان و رو به رشد ناامیدی و شکست، عصبانیت و تنش های مزمن را در غالب دعوا و رفتار های ضد اجتماعی بروزمی دهند. بیشتر خشونت به شکل مشاجرات شخصی با دوستان و آشنایان بروز می کند و بیشتر با مصرف الکل و یا مواد مخدر ارتباط دارد. در مواردی که سلاح های گرم و سایر اسلحه ها در دسترس باشد، دعوا ها اغلب به صدمات و آسیب های جسمی شدید و یا حتی مرگ منجر می شود. تفاوت های جنسیتی در نرخ و میزان قتل در نوجوانان نشان دهنده این است که ارتباطات اجتماعی مردان و هنجارهای مرادنگی اغلب به بروز خشونت کمک می کند. به عنوان مثال، در کشور های آمریکای لاتین منطقه کارائیب نرخ قتل در میان پسران 2 تا 6 برابر نرخ قتل در میان دختران است.⁶³

73. خشونت پلیس و فقدان دسترسی به عدالت اغلب در جوامعی که به شدت با خشونت دست به گریبان هستند دیده می شود.⁶⁴ در برخی از کشور ها جرم سازمان یافته و خشونت باندها، دولت ها را وادار کرده است تا اقدامات سرکوب گرانه شدیدی علیه این گروه ها اتخاذ نمایند. هنگامی که اقداماتی از این دست با راهبردهای پیشگیری، سیستم جمع آوری اطلاعات قابل اعتماد و رعایت کامل موازین حقوق بشری همراه نباشند احتمال خطر خشونت افزایش می یابد. اقدامات جزایی مضاعف و بازداشت و حبس گسترده اعضای باندها هنگامی که با اجرای قانون به صورت نابرابر، غیر موثر و همراه با خشونت توأم باشد، بدنامی و برچسب زنی به جوانان محروم را در پی دارد و به افزایش خشونت کمک می کند.

74. مطالعات انجام شده در زمینه خشونت جسمی غیر مرگبار حاکی از این است که در ازای هر فقره قتل نوجوانان در حدود 20 تا 40 نفر قربانی خشونت جسمی غیر مرگبار وجود دارد که به مراقبت و درمان بیمارستانی نیاز پیدا می کنند. همانند

⁶² تخمین جهانی عواقب مربوط به سلامتی در اثر خشونت علیه کودکان، ذکر شده در پانوشت 8.

⁶³ به همان پانوشت مراجعه کنید.

⁶⁴ هدف های آسان: خشونت علیه کودکان در جهان (نیویورک، نشریه حقوق بشر، 2001).

موارد مربوط به قتل، نرخ و میزان قرار گرفتن در معرض خشونت جسمی غیر مرگبار در میان پسران بیشتر از دختران است.⁶⁵

75. کودکان در معرض خشونت و استثمار جنسی از سوی اعضای جامعه محلی قرار دارند و در این زمینه بسیار آسیب پذیر هستند. در اغلب موارد عوامل خشونت جنسی افرادی هستند که کودک آنها را می شناسد مانند اعضای خانواده و یا بزرگسالانی که کودک به آنها اعتماد دارد (مانند مربیان ورزشی، روحانیون، پلیس، معلمان و کارفرمایان) ولی در مواردی هم کودک عامل خشونت را نمی شناسد.⁶⁶ تحقیقات اخیر نشان داده است که خشونت معمولاً بخشی از روابط دوران نوجوانی است. نتایج اولیه تحقیق جهانی مربوط به سلامت در مدارس که هنوز نیز در حال انجام است و بر روی دانش آموزان 13 تا 15 ساله انجام می شود، حاکی از این است که میزان بسیار بالایی از خشونت جسمی در چارچوب روابط دوستی نوجوانان و قرار های ملاقاتی که با یکدیگر دارند اتفاق می افتد. هنگامی که از آنها پرسیده شده که آیا در 12 ماه گذشته دوست دختر یا پسر آنها عمداً آنها را زده است، به صورت آنها سیلی زده است و یا عمداً به آنها صدمه زده است پاسخ 15 درصد از دختران و 29 درصد از پسران در اردن، 9 درصد از دختران و 16 درصد از پسران در نامیبیا، 6 درصد از دختران و 8 درصد از پسران در سوازیلند و 18 درصد از دختران و 23 درصد از پسران در زامبیا «مثبت» بوده است.⁶⁷

76. خشونت در جوامع محلی، کودکان گروه های محروم و به حاشیه رانده شده را تحت تاثیر قرار می دهد. خشونت پلیس علیه کودکان خیابان - از اذیت و آزار لفظی تا کتک زدن، تجاوز به عنف و سایر انواع خشونت جنسی، شکنجه و «ناپدید شدن» - موضوعی است که به کرات در مطالعه و مشاوره ها به آنها پرداخته شده است. کودکان همه مناطق جهان در مورد رفتار خشن و خشونت بی دلیل و بی مورد پلیس برای اعمال خلاف ناچیز و کوچک صحبت کرده اند.⁶⁸

77. توریسم و گردشگری ارزان قیمت به همراه خود گردشگری جنسی را به ارمغان آورده است که اغلب کودکان قربانی این نوع

⁶⁵ «کروگ»، ذکر شده در پانویس 1، صفحه 27.

⁶⁶ 10 نکته مهم برای فراگیری، ذکر شده در پانویس 59، صفحه 21.

⁶⁷ تجزیه و تحلیل توسط برنامه تحقیق جهانی مربوط به سلامت در مدارس: سازمان جهانی بهداشت، ذکر شده در پانویس 9.

⁶⁸ «دبلیو ورنام»، فرصت در خارج از زندان: کودکان خیابانی و سیستم قضائی ویژه نوجوانان و جوانان - دورنمایی بین المللی (لندن، کنسرسیوم در زمینه کودکان خیابانی، 2004).

گردشگری هستند. همچنین ظاهراً اینترنت و سایر پیشرفت‌ها در زمینه فن آوری ارتباطات نیز در افزایش میزان مخاطرات استثمار جنسی و سایر انواع خشونت بی‌تأثیر نبوده است.

78. کودکان پناهنده و آواره نیز به شدت در معرض خطر اعمال خشونت آمیز قرار دارند. مطالعات و پژوهش‌های انجام شده بر روی پناهندگان در آفریقا حاکی از این است که فقدان امنیت در مکان‌ها و فضاها عمومی دلیل افزایش خطر خشونت‌های جنسی و مبتنی بر جنسیت است و اغلب قربانیان این مساله دختران هستند.⁶⁹ در بسیاری از اردوگاه‌ها امکانات لازم از قبیل ساختمان‌های امن، حضور منظم مجریان قانون مانند پلیس، مکانی امن برای قربانیان خشونت و امکانات لازم برای گزارش‌دهی و جبران چنین حوادثی وجود ندارد.⁷⁰ در موارد آوارگی ناخواسته افراد، دختران و زنان ممکن است بیشتر در معرض مشکلات مرتبط با جنسیت، از جمله موقعیت فرهنگی و اجتماعی-اقتصادی و وضعیت حقوقی و قانونی‌شان قرار بگیرند که این خود به این معنی است که ممکن است زنان و دختران کمتر از مردان و پسران از حقوق خود برخوردار شوند.

79. قاچاق انسان، از جمله کودکان، در داخل کشورها و از مرزهای بین‌المللی بین‌کشورها یکی از نگرانی‌های عمده در سطح بین‌المللی است. این پدیده بسیار پیچیده است و از عوامل فقر، مهاجرت برای کار، درگیری‌ها و جنگ‌ها و همچنین ناآرامی‌ها و بحران‌های سیاسی که باعث جابه‌جا شدن جمعیت می‌شود ناشی می‌شود.⁷¹ در فرآیند قاچاق انسان ممکن است انواع مختلفی از خشونت بروز کند: ربوده شدن و فریب دادن کودکان توسط کسانی که با آنها ارتباط برقرار می‌کنند، والدین کودکان و سایر مراقبان کودک، خشونت جنسی که ممکن است حین انتقال به مقصد برای قربانیان قاچاق انسان اتفاق بیفتد،⁷² یا ممکن است

⁶⁹ دارفور: زنان حتی بعد از پناهنده‌گی مورد تجاوز به عنف قرار گرفتند؛ حامیان مالی برنامه‌های بشردوستانه باید میزان حمایت و کمک‌های خود را به قربانیان خشونت جنسی افزایش دهند. بولتن خبری حافظ حقوق بشر 11 آوریل سال 2005؛ زندگی‌های متلاشی‌شده: جنایات که قربانیان زدن دارند در زمان بحران‌ها (لندن، سازمان عفو بین‌الملل، 2004)؛ «ای سی اکوت»، «آی آمونی» و «جی اوتیم»، رنج کشیدن در سکوت: مطالعه‌ای در زمینه خشونت جنسی و مبتنی بر جنسیت (SGBV) در اردوگاه «پابو»، منطقه «گولو»، شمال اوگاندا (نیویورک، یونیسف، 2005)؛ «جی گاردنر» و «جی البوشر»، سومالی، داستان ناگفته: جنگ از چشم زنان سومالیایی (لندن، CIIR و انتشارات «پلوتو» (Pluto)، 2004).

⁷⁰ «جی وارد»، اگر اکنون نه، پس چه وقت؟ پرداختن به خشونت مبتنی بر جنسیت در شرایط مربوط به پناهندگان، افرادی که بالاجبار جابه‌جا شده‌اند و همچنین در شرایط پس از بروز بحران (سلامت در کنسر سیوم پناهندگان، 2002)؛ به دنبال حمایت: پرداختن به خشونت جنسی و خانگی در اردوگاه‌های مربوط به پناهندگان در تانزانیا (نیویورک، حافظ حقوق بشر، 2000).

⁷¹ قاچاق انسان، به ویژه زنان و کودکان، در آفریقا (نگارش دوم) (فلورانس، یونیسف، بولتن «ابنوجنتی»، 2004.
⁷² قاچاق به منظور استثمار جنسی و سایر فعالیت‌های استثمار جویانه (فلورانس، مرکز تحقیقاتی «ابنوجنتی»، 2005).

آنها را زندانی کنند و به طور مداوم در زمانی که برای مشغول شدن به «کار» منتظر می‌مانند در معرض خشونت قرار بگیرند. اغلب قربانیان قاچاق معمولاً به محیط‌ها و شرایطی سرشار از خشونت منتقل می‌شوند: فحشا، ازدواج اجباری، و یا کار در خانه‌ها و مزارع در شرایط معادل بردگی، خدمتکاری، و یا کار اجباری در ازای بدهی.

80. رسانه‌های گروهی در مواردی در مطبوعات، رسانه‌های تصویری / بصری از جمله برنامه‌های تلویزیونی، فیلم‌ها و بازی‌های رایانه‌ای، خشونت به طور کلی و خشونت علیه کودکان را عادی جلوه می‌دهند و یا حتی به آن وجهه‌ای شکوهمند می‌دهند.⁷³ اینترنت نیز به تولید، توزیع و استفاده از مطالب و پدیده‌هایی که به خشونت علیه کودکان می‌پردازند دامن زده و کمک کرده است. اینترنت به مکانی برای صحبت و «آماده‌سازی» در آمده است (جلب اطمینان و اعتماد کودکان به منظور کشاندن آنها به موقعیت و وضعیتی که ممکن است به آنها صدمه و آسیب وارد شود). همچنین کودکان با استفاده از اینترنت در معرض خشونت و مطالب مربوط به هرزه‌نگاری و مطالب و تصاویر مستهجن، و همچنین آزار و اذیت و ارباب، از جمله زورگویی از سوی بزرگسالان و یا سایر کودکان قرار می‌گیرند.⁷⁴ مطالعات انجام شده در کانادا و انگلستان نشان دهنده این است که تعداد زیادی از کودکان دانش‌آموز از طریق پست الکترونیکی و تلفن‌های همراه مورد آزار و اذیت و یا زورگویی و ارباب قرار گرفته‌اند و یا فردی اطلاعات نادرست و گمراه‌کننده‌ای در مورد آنان روی سایت‌ها منتشر کرده است.⁷⁵ کنترل و نظارت بر دسترسی کودکان به اینترنت و استفاده از آن به مراتب دشوارتر از کنترل و نظارت بر استفاده از آنها از مطبوعات، تلویزیون و فیلم‌ها است.

IV. پیشرفت‌های حاصل شده

81. تجزیه و تحلیل پاسخ‌های دولت‌ها به پرسش‌نامه‌های مربوط به مطالعه بنده و مشاهدات نهایی کمیته حقوق کودک نشان دهنده این است که دولت‌ها و سایر دست‌اندرکاران، برنامه‌ها و طرح‌های متعددی را برای پیشگیری از بروز انواع خشونت

⁷³ بازبینی منطقه‌ای برنامه مطالعه خشونت علیه کودکان دبیر کل سازمان ملل متحد: آمریکای شمالی (2005).

⁷⁴ ECPAT، خشونت علیه کودکان در فضای مجازی، گزارش فرعی در زمینه برنامه مطالعه خشونت علیه کودکان دبیر کل سازمان ملل متحد (2005).

⁷⁵ «تی‌بران» و «لی‌کیو»، «آزار و اذیت مجازی: مطالعه‌ای در زمینه روشی جدید برای رفتاری دبیرین»، ژورنال مطالعات استفاده از رایانه به منظور آموزش، جلد 32، شماره 3 (2005)، صفحات 265 تا 277.

علیه کودکان و پرداختن به آن تدوین کرده اند که بنده در متن فوق به آنها رجوع و اشاره کرده ام.

82. تجربه و دانش روز افزون دولت ها و سازمان های بین المللی در تدوین و اجرای برنامه ها و طرح های مربوط به پیشگیری و پاسخ در مشاوره های منطقه ای نیز مطرح شد و بدین وسیله توانایی ها و قابلیت های هر کشور در زمینه پاسخ و مقابله با این چالش مهم محرز شد.

83. تعداد 192 کشور پیمان نامه حقوق کودک را تصویب و امضا کرده اند و تعداد زیادی از کشور ها نیز پروتکل الحاقی مربوط به فروش کودکان، فحشا و هرزه نگاری کودکان، و همچنین پروتکل الحاقی در زمینه به کار گرفتن کودکان در درگیری های مسلحانه و جنگ ها را نیز تصویب و امضا کرده اند. از زمانی که این پیمان نامه به اجرا گذاشته شد، اسناد دیگری نیز تدوین گردیده و با امضای تعداد زیادی از کشور ها به مورد اجرا گذاشته شده اند. کنوانسیون شماره 182 سازمان جهانی کار در سال 1999 و همچنین پروتکل مربوط به پیشگیری، سرکوب و مجازات قاچاق انسان، به ویژه زنان و کودکان در سال 2000 مکمل کنوانسیون مبارزه با جرائم سازمان یافته بین مرزها و سازمان ملل متحد شد.

84. بر اساس این سند قانونی، برنامه ها و طرح های بسیاری اجرا شده و اقدامات ملموسی نیز اتخاذ شده است. به عنوان مثال، کنوانسیون شماره 182 سازمان جهانی کار به بازبینی و اصلاح قوانین کار و تدوین برنامه های اجرایی ملی به منظور ایجاد ابزار های جدید برای پایان بخشیدن و ریشه کنی بدترین نوع کار کودک منجر شده است. همچنین در زمینه ممنوعیت و پرداختن به قاچاق کودکان از طریق قوانین ضد قاچاق کودک و همچنین تقویت و استحکام بخشیدن به همکاری های چند جانبه میان کشور های مبدا و محل عبور، پیشرفت هایی حاصل شده است.

85. پاسخ هایی که به پرسش نامه های بنده ارائه شده حاکی از این است که اقدامات مربوط به پرداختن به موضوع خشونت علیه کودکان اغلب در چارچوب قانون گذاری انجام گرفته است. کشورها قوانین جدیدی به منظور پرداختن به موضوع خشونت علیه کودکان وضع کرده اند و برخی از آنها قوانین داخلی خود را با پیمان نامه حقوق کودک، پروتکل های الحاقی و سایر پیمان نامه ها و معاهدات مربوطه هماهنگ نموده اند. با این حال، در فرآیند اصلاح قوانین تمرکز بیشتر بر روی مسائل و موضوعات

جزئی، اگر چه با اهمیت، بوده است و رویکردی جامع و فراگیر به منظور مقابله با خشونت علیه کودکان مدنظر نبوده است. کشورهای معدودی بازبینی جامع و کاملی از چارچوب و ساختار قانونی / قضائی کشور خود انجام داده اند که در سایه این بازبینی قوانین بتوانند به شکلی موثرتر به مقابله با خشونت علیه کودک بپردازند و اجرای قوانین و نیز اصلاح قوانین هنوز به صورت چالشی بزرگ باقی مانده است.

86. در بسیاری از کشورها قوانین مربوط به خشونت علیه کودکان تنها بر خشونت جنسی و یا جسمی تمرکز می کنند و موارد مربوط به خشونت روانی را پوشش نمی دهند. بیشتر بر حمایت و مجازات تمرکز می شود، و این در حالی است که توجه چندانی به درمان، بازگشت قربانی خشونت به آغوش اجتماع و جبران آسیب وارده نمی شود. همچنین به زعم بعضی از کشورها پیشگیری، به سادگی در سایه پرداختن به جنبه های حمایتی و جزایی قوانین ایجاد می شود.

87. پاسخ های ارائه شده به پرسش نامه بنده همچنین نحوه شکل گیری برنامه های عملیاتی ملی، برنامه ها و سیاست های مربوط به خشونت علیه کودکان را مشخص می سازد. در این گونه برنامه ها و طرح ها اغلب تمرکز بر استثمار جنسی و قاچاق کودکان است. در کشور های متعددی از طریق ایجاد ساختار های خاص مانند دادگاه های ویژه اطفال و نوجوانان و دادگاه خانواده به موضوع حمایت از کودکان و سایر موضوعات مربوط به کودکان پرداخته شده است. بسیاری از کشورها اظهار داشتند که برنامه ها و طرح های مربوط به حمایت یابی، ترویج فرهنگ، افزایش آگاهی و همچنین برنامه های آموزشی در زمینه موضوعات مربوط به حقوق کودک و حمایت از کودکان تدوین و اجرا شده است و عقیده بسیاری بر این واقعیت است که رسانه ها نقش بسزایی در افزایش آگاهی، انتشار اطلاعات و همچنین بسیج جامعه ایفا می کنند. با این حال تعدادی از کشورها به نقش منفی رسانه ها در زمینه ایجاد برخورد های احساساتی، تجاوز به حریم خصوصی کودکان قربانی خشونت و قرار دادن کودکان در معرض خشونت اشاره کردند.

88. با وجود تائید و اذعان به این امر که اجرای قانون به صورت ناهمگون صورت می گیرد و اینکه طرح و برنامه های موجود به طور کلی ناکافی هستند، کمیته حقوق کودک و دست اندرکاران مسئول حفظ حقوق بشر معتقد هستند که پیشرفت هایی در زمینه حمایت از کودکان در برابر خشونت در همه شرایط و محیط ها حاصل

شده است. در گفتگو های انجام شده میان کشور های عضو و کمیته حقوق کودک، کمیته مراتب قدردانی خود را از اقدامات و فعالیت های مطلوب و همچنین طرح ها و برنامه های مثبتی که در راستای تلاش برای پرداختن به موضوعاتی نظیر ختنه زنان، کار کودکان - از جمله ریشه کنی و پایان بخشیدن به بدترین اشکال آن - و همچنین پرداختن به خشونت خانگی علیه زنان و کودکان اعلام داشته است. برنامه هایی برای ارائه حمایت و خدمات به کودکان خیابان، حمایت و پشتیبانی از والدین و ارتقاء سطح مهارت های آنها برای کودک پروری تدوین و اجرا شده است و همچنین قوانینی با هدف ممنوعیت اعمال تبعیض علیه کودکانی که به گروه های محروم و به حاشیه رانده شده تعلق دارند، از جمله کودکان دچار ناتوانی و معلولیت، کودکانی که به اچ آی وی/ ایدز مبتلا هستند و یا از این بیماری تاثیر پذیرفته اند، کودکان بومی و همچنین کودکانی که به اقلیت های ملی، قومی، مذهبی و زبانی تعلق دارند تصویب شده است.

89. مکانیسم های حمایت از حقوق بشر در سطح منطقه ای نیز در ارتقاء سطح استاندارد های قانونی/ قضایی برای حمایت از کودکان در برابر خشونت بسیار مهم و موثر بوده است. تصمیمات و احکام مهمی توسط مکانیسم های حقوق بشری شورای اروپا از جمله دیوان حقوق بشر اروپا و همچنین کمیته حقوق اجتماعی اروپا در زمینه خشونت علیه کودکان، از جمله تنبیه بدنی و سوء استفاده جنسی از کودکان، اتخاذ و صادر شده است. اسناد قانونی برای مبارزه با قاچاق کودکان و خشونت های مرتبط به فن آوری های جدید اطلاعات نیز با استفاده از امکانات و منابع شورای اروپا تدوین و تنظیم شده است. کشور های عضو اتحادیه آفریقایی، پروتکل الحاقی منشور آفریقایی حقوق بشر و حقوق افراد در ارتباط با حقوق زنان در آفریقا را تصویب و امضا نمودند که در سایه این پروتکل ابزاری های مضاعفی برای ریشه کنی و توقف مراسم و اقدامات سنتی مضر، از قبیل ختنه زنان، ایجاد شده است. در سطح زیر منطقه ای، در سال 2001 کنوانسیون منطقه ای پیشگیری و مبارزه با قاچاق زنان و کودکان به منظور فحشا به تصویب و امضای انجمن همکاری منطقه ای جنوب آسیا رسید.

۷. نتیجه گیری

«در آشکار کردن موضوعاتی که کودکان قربانی خشونت با آنها روبرو هستند، رنجهای ما قسمتی از یک تلاش جهانی برای تحقق حقوق بشر است. ما انتظار نداریم به طور خاص به خواسته و

فریاد ما رسیدگی شود، بلکه انتظار داریم به نحوی انسانی و مطابق با ارزش های بنیادین کرامت انسانی که زیربنای اعلامیه [جهانی حقوق بشر] است به آن رسیدگی شود. به عنوان شهروندان جهانی ما خواستار آنیم که به عنوان شهروندان درجه يك و نه درجه دو شناخته شویم.»

اعلامیه کودکان و نوجوانان منطقه کارائیب

90. با وجود پیشرفت های حاصل شده هنوز اقدامات و فعالیت های بسیاری برای انجام مانده است، و عوامل متعددی وجود دارد که میزان تاثیر و اثربخشی اقداماتی که در زمینه مقابله با خشونت علیه کودکان ارائه و یا پیشنهاد شده اند را محدود می کند. از جمله این عوامل می توان به فقدان دانش و درکی درست از خشونت علیه کودکان و دلایل ریشه ای آن اشاره کرد که کمبود و نبود اطلاعات و آمار و ارقام در زمینه موضوع به شدت این امر می افزاید. تلاش های انجام شده برای پرداختن به موضوع خشونت علیه کودکان اغلب فعالیت های عکس العملی هستند و در انجام آنها به جای پرداختن به علل و ریشه های خشونت، تمرکز بر روی علائم و عواقب و آثار خشونت است. راهبردها نه تنها یکپارچه و منسجم نیستند بلکه بیشتر پراکنده هستند و منابع کافی به انجام اقدامات مربوط به حل این مشکلات اختصاص نمی یابند. به علاوه، تعهدات بین المللی برای حمایت از کودکان در برابر خشونت در سطوح ملی جامه عمل نمی پوشند.

91. کشور های عضو تعهداتی برای حمایت از کودکان در برابر انواع خشونت را پذیرفته اند. با این حال، باید پذیرفت که، همانطور که کودکان در طول روند مطالعه اظهار داشته اند و همچنین تحقیقات و پژوهش های انجام گرفته نشان داده است، این تعهدات با انجام و عملی شدن بسیار فاصله دارند. پیام و نتیجه اصلی این مطالعه این است که اعمال هیچ نوعی از خشونت علیه کودکان قابل توجیه نیست؛ و همه انواع خشونت اعمال شده بر کودکان قابل پیشگیری است. دیگر هیچ عذر و بهانه ای قابل قبول نیست. کشور های عضو باید فوراً اقدامات مقتضی را اتخاذ نمایند تا به تعهدات بین المللی خود در زمینه حقوق بشر و سایر تعهدات خود برای حصول اطمینان از حمایت از کودکان در برابر هر نوعی از خشونت عمل کرده باشند. در حالی که مسئولیت و تعهد قانونی بر عهده دولت ها است، کلیه بخش های جامعه و کلیه افراد در مسئولیت محکوم کردن و پیشگیری نمودن از کلیه انواع خشونت علیه کودکان و همچنین رسیدگی به

کودکان قربانی خشونت سهم هستند. هیچ کدام از ما نخواهیم توانست در چشم کودکان نگاه کنیم اگر همچنان هر نوعی از خشونت را تائید و یا در مورد آن اغماض کنیم.

92. در عین حال، عواقب و آثار خشونت علیه کودکان بر اساس ماهیت و شدت خشونت تفاوت دارد و در نتیجه تلاش هایی که برای پیشگیری و پاسخ به هر نوعی از خشونت انجام می گیرد باید بر اساس نوع خشونت، شرایطی بروز خشونت و عامل یا عاملان آن، چند منظوره باشد و با در نظر گرفتن مصالح عالیله کودک انجام شود.

93. در طی روند انجام این مطالعه، بنده از اصول زیر پیروی نموده ام و این امر در قسمت توصیه ها منعکس شده است:

(الف) هیچ نوعی از خشونت علیه کودکان قابل توجیه نیست. کودکان هرگز نباید کمتر از بزرگسالان مورد حمایت قرار گیرند؛

(ب) کلیه انواع خشونت علیه کودکان قابل پیشگیری است. دولت ها باید در سیاست ها و برنامه های مبتنی بر مستندات برای پرداختن به عواملی که میزان خشونت علیه کودکان را افزایش می دهد سرمایه گذاری کنند؛

(پ) مسئولیت اولیه دولت ها احقاق و حمایت از حقوق کودکان برای برخورداری از حمایت و دسترسی به خدمات و همچنین حمایت از توانایی خانواده ها برای تامین مراقبت در محیطی امن برای کودکان است؛

(ت) دولت ها متعهد هستند که مسئول شناخته شدن و مجازات عاملان خشونت در هر مورد را تضمین کنند؛

(ث) آسیب پذیری کودکان در برابر خشونت با سن و سال و توانایی های رو به رشد آنان مرتبط است. بعضی از کودکان به علت جنسیت، نژاد، تعلق قومی، ناتوانی و معلولیت و یا وضعیت اجتماعی به طور خاص آسیب پذیر هستند؛

(ج) کودکان حق دارند عقاید و افکار خود را آزادانه بیان کنند، و این نظرات و عقاید باید در اجرای سیاست ها و برنامه ها اعمال و لحاظ شود.

4. توصیه ها

94. توصیه های بنده از یک سو شامل پیشنهاداتی جامع و کلی است که به همه تلاش هایی که به منظور پیشگیری از بروز خشونت علیه کودکان و همچنین پاسخ به خشونت در صورت وقوع انجام می شود مرتبط است و از سوی دیگر پیشنهادات خاصی که به شرایط خانه و خانواده، مدارس و سایر محیط های آموزشی، مراکز مراقبت و یا بازداشتگاه ها، محیط کار و جامعه محلی مربوط می شود.

95. این توصیه ها در درجه اول خطاب به کشورها است که به عملکرد آنها در زمینه قانون گذاری، اجرایی، قضائی، سیاست گذاری، ارائه خدمات و همچنین عملکرد اداری / سازمانی مربوط می شود. برخی پیشنهادات به سایر بخش های جامعه که اهمیت بسیار بالایی دارند مربوط می شود. این بخش ها عبارتند از نهادهای تخصصی، اتحادیه های تجاری، موسسات تحقیقاتی، کارفرمایان، و سازمان های غیر دولتی و سازمان های مبتنی بر جامعه محلی. این توصیه ها همچنین به والدین و کودکان نیز مربوط می شود.

الف. پیشنهادات جامع و کلی

1. تقویت تعهدات و اقدامات در سطوح ملی و محلی

96. توصیه می شود که کلیه کشورها چارچوبی چند منظوره و نظام مند برای مقابله با خشونت علیه کودکان تدوین و طراحی نمایند که در فرآیند ملی برنامه ریزی ادغام شود. راهبرد، سیاست و یا برنامه عملیاتی ملی در زمینه خشونت علیه کودکان با اهداف واقع نگر و محدودیت زمانی تدوین شود که توسط سازمانی با ظرفیت هدایت و اداره چند بخش مختلف از طریق راه کار اجرایی در مقیاس کلان، هماهنگ شود. قوانین، سیاست ها، طرح ها و برنامه های ملی باید به طور کامل با موازین بین المللی حقوق بشر و دانش علمی و فنی روز مطابقت داشته باشند. اجرای راهبرد، سیاست و یا طرح / برنامه ملی باید به طور منظم و نظام مند و بر اساس اهداف و زمان بندی های تعیین شده مورد ارزیابی قرار گیرد و همچنین منابع کافی انسانی و مالی برای تضمین و حمایت از اجرا به این برنامه ها تخصیص یابد.

2. ممنوعیت کلیه انواع خشونت علیه کودکان

97. از کشورها مصرًا درخواست می شود که از اینکه هیچ فرد زیر 18 سال به مجازات اعدام یا حبس ابد بدون امکان آزادی محکوم نمی شود اطمینان حاصل کنند. پیشنهاد می شود دولت ها کلیه اقدامات مقتضی را برای تعلیق و توقف اجرای کلیه احکام اعدام در مورد افرادی که جرمی را قبل از رسیدن به سن 18 سال مرتکب شده اند اتخاذ نمایند و همچنین اقدامات حقوقی مقتضی و مناسب را اتخاذ نمایند تا حکم اعدام این افراد به مجازات هایی تغییر یابد و تبدیل شود که با استاندارد ها و معیار های بین المللی حقوق بشر مطابقت و همخوانی داشته باشد. مجازات اعدام برای افرادی که جرمی را قبل از رسیدن به سن 18 سال مرتکب شده اند باید به عنوان اصلی ترین الویت برای همیشه متوقف شود.

98. از کشورها جدا تقاضا می شود کلیه انواع خشونت علیه کودک، از جمله تنبیه بدنی، آداب و رسوم سنتی مضر، از قبیل ازدواج اجباری و زود هنگام، ختنه زنان، قتل های ناموسی، خشونت جنسی و شکنجه و هر گونه رفتار، برخورد و تنبیه بی رحمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز را تحت هر شرایطی و در هر محیطی ممنوع اعلام کنند، همانگونه که در پیمان نامه ها و معاهدات بین المللی از جمله کنوانسیون منع شکنجه و سایر انواع رفتار و تنبیه بی رحمانه، غیر انسانی و تحقیر آمیز و همچنین پیمان نامه حقوق کودک تصریح شده است. توجه خوانندگان گزارش را به نظر کلی شماره 8 (2006) صادر شده از سوی کمیته حقوق کودک در زمینه حق کودک برای برخورداری از حمایت در برابر تنبیه بدنی و سایر انواع تنبیه های خشونت آمیز و تحقیر آمیز جلب می کنم (مواد 19، 28، پاراگراف 2، و 37 و سایر مواد) (CRC/C/GC/8).

3. دادن الویت به پیشگیری

99. توصیه می شود که کشور ها پیشگیری از خشونت علیه کودک را، از طریق پرداختن به علل و ریشه های آن، در بالاترین الویت قرار دهند. به همان میزان که منابع تخصیص یافته به انجام مداخلات پس از وقوع خشونت اساسی و مهم است، دولت ها باید منابع کافی به امر پرداختن به عوامل خطرزا اختصاص دهند و از بروز خشونت قبل از وقوع آن پیشگیری کنند. در سیاست ها و برنامه ها باید به عوامل خطرزای اولیه از قبیل فقدان دلبستگی بین والدین و کودک، از هم گسیختگی بنیان خانواده،

سوء مصرف الكل و مواد مخدر، و دسترسي به سلاح هاي گرم و ساير انواع اسلحه ها پرداخته شود. در راستاي اهداف توسعه هزاره، توجه بايد بر سياست هاي اقتصادي و اجتماعي در زمينه فقر، جنسيت و ساير انواع نابرابري، تفاوت و شكاف عميق بين درآمد ها، بيكاري، افزايش جمعيت بيش از حد در مناطق شهري، و ساير عوامل از اين دست كه بنیان هاي اجتماع را سست مي كنند متمرکز شود.

4. ترويج ارزش هاي عاري از خشونت و افزايش آگاهي

100. توصيه مي شود کشور ها و جامعه مدني درتغيير رويکرد هايي كه باعث مي شوند تا خشونت عليه كودك امري عادي تعبير شود و يا در مورد آن اغماض شود تلاش كنند؛ كه از جمله اين رويکرد ها مي توان به كليشه های موجود در مورد نقش هاي جنسيتي و تبعيض، پذيرفتن و تائيد تنبيه بدني، و آداب و رسوم سنتي مضر اشاره كرد. کشورها بايد از انتشار اطلاعات مربوط به حقوق كودك و ايجاد دركي روشن و درست از آن در ميان مخاطبان، از جمله خود كودكان، اطمینان حاصل نمايند. بايد از برنامه هاي اطلاع رساني عمومي به منظور افزايش سطح حساسيت افكار عمومي نسبت به تاثيرات مضر خشونت بر روي كودكان استفاده شود. کشورها بايد رسانه ها را تشويق كنند تا ارزش هاي عاري از خشونت را ترويج نمايند و از دستورالعمل هايي پيروي كنند تا از رعايت احترام كامل به حقوق كودك در تمامي فعاليت ها و توليدات رسانه ها اطمینان حاصل شود.

5. افزايش ظرفيت كلييه دست اندرکاران امور كودك

101. توصيه مي شود كه ظرفيت كلييه افرادي كه در زمينه امور كودك و براي كودكان فعاليت مي كنند به منظور كمك به ريشه كني و پايان بخشیدن به خشونت عليه كودكان تقويت شود. دوره هاي آموزشي اوليه و در حين خدمت در زمينه دانش درباره حقوق كودك و احترام به آن بايد براي دست اندرکاران امور كودك برگزار شود. کشورها بايد در زمينه آموزش نظام مند و برنامه هاي آموزشي براي افراد حرفه اي و غير حرفه اي فعال در زمينه امور كودك و خانواده ها براي پيشگيري، شناسايي و پاسخگویی به خشونت عليه كودكان سرمايه گذاري كنند. دستورالعمل هاي رفتاري و استاندارد ها و معيار هاي روشن نحوه عملکرد بايد با لحاظ شدن ممنوعيت و رد هر گونه خشونت تدوين و اجرا شوند.

6. تامین خدمات لازم برای درمان قربانیان خشونت و بازگرداندن آنها به بطن جامعه

102. توصیه می شود کشورها هنگام شناسایی و آشکار شدن موارد خشونت خدمات بهداشتی و اجتماعی در دسترس، عمومی و با رعایت حساسیت های لازم در مورد کودکان، از جمله مراقبت های پیش بیمارستانی و اورژانس، حمایت و مشاوره حقوقی برای کودکان و در صورت مناسب تشخیص داده شدن، به خانواده های کودکان قربانی خشونت، ارائه نمایند. نظام های خدمات بهداشتی / درمانی، حقوق جزایی و خدمات اجتماعی باید طوری طراحی و تدوین شوند که نیازهای کودکان را تامین و برطرف نمایند.

7. تضمین و حصول اطمینان از مشارکت خود کودکان

103. توصیه می شود کشورها، در راستای عمل به ماده 12 پیمان نامه حقوق کودک، به طور فعال با کودکان به تعامل بپردازند و به نظرات و عقاید آنان در کلیه جنبه های پیشگیری، پاسخ و پایش در زمینه خشونت علیه آنان احترام بگذارند. باید از فعالیت سازمان های کودکان و برنامه هایی که توسط خود کودکان اداره می شوند و با هدف تامین مصالح عالیله کودک برای پرداختن به خشونت ایجاد می شوند حمایت و تشویق به عمل آید.

8. ایجاد نظام ها و خدمات گزارش موارد خشونت در دسترس و دوستانار کودک

104. توصیه می شود کشورها مکانیسم های امن، شناخته شده، محرمانه و در دسترس برای کودکان، نمایندگان آنها و سایرین برای گزارش و ثبت موارد خشونت علیه کودکان ایجاد نمایند. کلیه کودکان از جمله کودکانی که در موسسات نگهداری و یا مراکز اصلاح و تربیت به سر می برند، باید از وجود مکانیسم ها و مراجعی که می توانند در صورت لزوم به آنها شکایت کنند آگاهی کامل داشته باشند. باید مکانیسم ها و خدماتی نظیر خطوط تلفنی یاری کودک ایجاد و راه اندازی شوند تا کودکان بتوانند از طریق آنها موارد خشونت را گزارش نمایند، با یک مشاور آموزش دیده صحبت کنند و تقاضای حمایت و مشورت کنند و همچنین باید ایجاد راه های دیگر برای گزارش موارد خشونت از طریق فن آوری های جدید نیز مورد بررسی و پژوهش قرار گیرد.

9. حصول اطمینان از مسئول شناخته شدن عاملان خشونت و پایان معافیت از مجازات

105. توصیه می‌شود کشورها اعتماد و اطمینان افکار عمومی جامعه را، از طریق اجرای عدالت و به مجازات رساندن کلیه عاملان خشونت علیه کودکان و حصول اطمینان از اینکه این افراد از طریق روند و رویه قانونی جزایی، مدنی، اداری و یا حرفه‌ای محاکمه شوند و مسئولیت اعمال خویش را پذیرفته و مجازات شوند، به سیستم قضائی جلب کنند. افرادی که به جرائم خشونت آمیز و سوء استفاده جنسی از کودکان محکوم می‌شوند باید از کار با کودکان محروم شوند.

10. پرداختن به بعد جنسیتی خشونت علیه کودکان

106. توصیه می‌شود کشورها از طراحی و تدوین سیاست‌ها و برنامه‌های ضد خشونت از منظر و با رویکردی مبتنی بر مسائل جنسیتی و با در نظر گرفتن اینکه دختران و پسران در زمینه خشونت با خطرات متفاوتی روبرو هستند اطمینان حاصل کنند؛ کشورها باید حقوق زنان و دختران را حمایت و ترویج کنند و با کلیه تبعیض‌های مبتنی بر جنسیت به عنوان بخشی از یک راهبرد جامع و فراگیر پیشگیری از خشونت برخورد کنند.

11. تدوین و ایجاد نظام گردآوری اطلاعات و پژوهش و تحقیق ملی

107. توصیه می‌شود کشورها سیستم‌های گردآوری داده‌ها و اطلاعات را به منظور شناسایی گروه‌های زیرمجموعه‌ای آسیب‌پذیر، اطلاع‌رسانی در زمینه سیاست‌ها و برنامه‌ها در کلیه سطوح، و همچنین تعیین و سنجش میزان پیشرفت به سوی اهداف پیشگیری از خشونت علیه کودکان بهبود بخشند. کشورها باید از شاخص‌های ملی تعیین شده بر اساس استاندارد‌ها و معیارهای بین‌المللی استفاده کنند و از گردآوری، تجزیه و تحلیل و پردازش و انتشار اطلاعات و داده‌ها به منظور انجام پایش پیشرفت کار در طول زمان، اطمینان حاصل کنند. در مواردی که تولد، مرگ و ازدواج افراد با پوشش کامل ملی ثبت نمی‌شود باید این پوشش ایجاد و حفظ شود. کشورها باید اطلاعات مربوط به کودکانی که تحت مراقبت والدین نیستند و همین‌طور کودکانی که در مراکز اصلاح و تربیت به سر می‌برند را گردآوری و نگهداری کنند. داده‌ها و اطلاعات باید بر اساس جنسیت، سن، شهری / روستایی بودن، خصوصیات خانوار و خانواده، سطح آموزش و تحصیلات و تعلق به قومیت خاص دسته‌بندی و تفکیک

شود. کشورها باید دستور کار ملی برای پژوهش و تحقیق در زمینه خشونت علیه کودکان در شرایط و محیط هایی که خشونت بروز می کند تدوین و ایجاد نمایند از جمله راه های انجام این کار می توان به انجام مطالعات از طریق مصاحبه با کودکان و والدین، با توجه خاص بر گروه های آسیب پذیر دختران و پسران، اشاره نمود.

12. تقویت تعهدات بین المللی

108. توصیه می شود که کلیه کشورها پیمان نامه حقوق کودک و دو پروتکل الحاقی آن در زمینه به کارگیری کودکان در مناقشات مسلحانه و جنگ ها و همچنین پروتکل مربوط به فروش کودکان، فحشای کودکان و هرزه نگاری کودکان را تصویب، امضا و اجرا نمایند. کلیه موارد تحفظ که با اهداف و موازین پیمان نامه حقوق کودک و پروتکل های الحاقی در تضاد باشد باید مطابق با اعلامیه وین و برنامه عملیاتی کنفرانس جهانی حقوق بشر در سال 1993 ملغی شود. کشورها باید کلیه اسناد بین المللی و منطقه ای مربوط به حقوق بشر را تصویب و امضا نمایند تا تامین حمایت از کودکان عملی شود از جمله کنوانسیون منع شکنجه و سایر رفتارها و تنبیه های خشونت آمیز، غیر انسانی و تحقیرآمیز و پروتکل الحاقی مربوط به آن؛ نظام نامه دیوان جنایی بین المللی رم؛ کنوانسیون پایان بخشیدن به کلیه انواع تبعیض علیه زنان و پروتکل الحاقی مربوط به آن؛ کنوانسیون های شماره 138 و شماره 182 سازمان جهانی کار به ترتیب در زمینه حداقل سن برای اشتغال به کار و همچنین بدترین اشکال کار کودک؛ و کنوانسیون سازمان ملل متحد برای منع جرائم سازمان یافته بین مرزها و پروتکل مربوط به منع و پیشگیری، سرکوب و مجازات قاچاق انسان به ویژه زنان و کودکان، که به عنوان مکملی برای کنوانسیون سازمان ملل متحد برای منع جرائم سازمان یافته بین مرزها عمل می کند. کشورها باید به کلیه تعهدات و الزامات حقوقی بین المللی خود عمل کنند و همکاری خود را با سازمان های مرتبط مستحکم تر از پیش سازند.

109. توصیه می شود کشورها مطابق با تعهدات خود در زمینه پیشگیری از خشونت که در جلسه ویژه مجمع عمومی سازمان ملل متحد در زمینه کودکان در چارچوب قطعنامه مجمع سلامت سازمان جهانی بهداشت⁷⁶ در رابطه با اجرای پیشنهادات گزارش جهانی در

⁷⁶ اجرای پیشنهادات گزارش جهانی در زمینه خشونت و سلامتی. گزارش مجمع جهانی بهداشت و سلامتی (WHA)

زمینه خشونت و سلامت ایجاد شده است، و همچنین سایر قطعنامه های منطقه ای مربوط به بهداشت عمومی که به اجرای این قطعنامه کمک می کنند، عمل کنند.

ب. پیشنهادات خاص مبتنی بر محیط

1. در خانه و خانواده

110. با در نظر گرفتن این امر که مسئولیت اولیه تربیت و رشد کودک بر عهده خانواده است و کشورها باید از والدین و سایر مراقبین کودک حمایت کنند تا آنها بتوانند از کودکان مراقبت نمایند، توصیه می شود کشورها:

(الف) برنامه هایی برای حمایت از والدین و سایر مراقبین کودکان در زمینه تربیت کودک تدوین و اجرا نمایند. سرمایه گذاری در مراقبت های بهداشتی/ پزشکی، آموزش و خدمات رفاه اجتماعی برنامه های رشد در دوران کودکی با کیفیت بالا، بازدید از خانه ها، خدمات پیش و پس از آن و همچنین برنامه های درآمدزایی برای گروه های محروم را در بر بگیرند؛

(ب) برنامه های هدفمند برای خانواده هایی که با وضعیت های دشوار خاص روبرو هستند تدوین و اجرا نمایند. از جمله این خانواده ها می توان به خانواده هایی که سرپرست خانوار یک زن و یا یک کودک است، خانواده هایی که به اقلیت ها و یا سایر گروه هایی که با تبعیض روبرو هستند تعلق دارند، و خانواده هایی که کودکان دچار ناتوانی و معلولیت دارند اشاره نمود؛

(پ) برنامه های آموزشی برای والدین با در نظر گرفتن حساسیت ها و مسائل جنسیتی با تمرکز بر روشهای غیر خشونت آمیز تربیتی تدوین و اجرا کنند. این برنامه ها باید روابط سالم والدین-فرزندان را ترویج نمایند و والدین را به سوی استفاده از انواع مثبت و سازنده روش های تربیتی کودکان و رویکرد های مربوط به رشد کودکان، با توجه به ظرفیت های تکاملی کودک و اهمیت احترام به نظرات و عقاید آنها، سوق دهند.

2. در مدارس و سایر محیط های آموزشی

111. با توجه به اینکه کلیه کودکان باید قادر باشند به دور از هر گونه خشونت، آموزش دریافت کنند و یاد بگیرند، مدارس باید محیط هایی امن و دوستدار کودک باشند و برنامه های درسی باید بر اساس حقوق کودک تنظیم شود و اینکه مدارس محیطی باشند که در آنها امکان تغییر رویکرد هایی که در مورد خشونت اغماض می کنند وجود دارد و اینکه در این محیط می توان ارزش ها و رفتار های عاری از خشونت را آموخت، توصیه می شود که کشور ها:

(الف) مدارس را تشویق نمایند تا دستورالعمل های رفتاری که با هر نوع خشونت مخالف باشد و موارد مربوط به انواع کلیشه ها و رفتار های جنسیتی و سایر انواع تبعیض را نیز پوشش دهد در مورد کلیه کارکنان و دانش آموزان تدوین و اجرا نمایند؛

(ب) از اینکه مدیران و معلمان مدارس از راهبردهای آموزشی عاری از خشونت استفاده می کنند و مدارس روش های اداره نظم کلاس که مبتنی بر ترس، تهدید، تحقیر و نیروی فیزیکی نیستند را بر می گزینند، اطمینان حاصل نمایند؛

(پ) از طریق برنامه هایی که کل محیط مدرسه را پوشش می دهند از جمله تشویق ایجاد مهارت هایی از قبیل رویکرد های غیر خشونت آمیز در زمینه حل اختلاف، اجرای سیاست های مقابله با زورگویی و ترویج احترام به کلیه اعضای جامعه کوچک مدرسه، از بروز خشونت در مدارس پیشگیری به عمل آورند و برای کاهش موارد موجود تلاش کنند؛

(ت) از اینکه برنامه درسی، روش های تدریس و سایر رویه ها در مدارس به طور کامل با موازین و اصول پیمان نامه حقوق کودک مطابقت و همخوانی دارند و از هر گونه تحریک فعالانه و غیر فعالانه که به بروز خشونت منتهی می شود و همچنین از بروز هر گونه تبعیض به دور است اطمینان حاصل نمایند.

3. در مراکز مراقبت از کودکان و مراکز اصلاح و تربیت

112. با توجه به اینکه کشورها مسئول تضمین امنیت کلیه کودکانی هستند که در مراکز مراقبت و مراکز اصلاح و تربیت به سر می برند، توصیه می شود که کشورها:

(الف) کاهش نرخ نگهداری از کودکان در موسسات را از طریق حمایت از حفظ بنیان خانواده و روش های جایگزین مبتنی بر جامعه محلی در الویت قرار دهند و از اینکه از سپردن کودکان به این گونه مراکز به عنوان آخرین راه حل استفاده می شود اطمینان حاصل نمایند. در کلیه موارد باید ارجحیت با مراقبت از کودک در خانواده باشد و برای نگهداری از نوزادان و کودکان خردسال تنها راه مورد تأیید همین است. در صورت امکان کشورها باید بازپیوند و بازگشت کودکانی که در مراکز مراقبت به سر می برند به آغوش خانواده شان را در شرایط مناسب تضمین نمایند. با پذیرفتن اینکه کودکانی که به گروه های بومی و اقلیت ها تعلق دارند به نحوی ویژه آسیب پذیر هستند، کشورها باید از ارائه حمایت مبتنی بر فرهنگ بومی و خدمات مراقبتی به این کودکان و خانواده هایشان و از اینکه مددکاران اجتماعی آموزش های لازم را برای کار با این افراد دریافت می کنند اطمینان حاصل نمایند؛

(ب) از طریق جرم نشمردن «خلاف های خاص» (جرائمی که فقط وقتی توسط کودکان اتفاق بیافتد جرم محسوب می شود مانند تکدی گری، فرار از خانه و یا از کنترل پدر و مادر خارج بودن)، رفتار های مربوط به بقاء (از قبیل، تکدی گری، خود فروشی جنسی، زباله جمع کنی، اتلاف وقت، ولگردی)، و قربانی قاچاق انسان و یا استثمار مجرمانه، تعداد کودکانی که به مراکز اصلاح و تربیت وارد می شوند را کاهش دهند. با رعایت و لحاظ نمودن استانداردها و معیار های بین المللی، کشورها باید نظام های قضائی ویژه نوجوانان و کودکان جامع و فراگیر، کودک مدار و مبتنی بر عدالت ترمیمی تدوین و ایجاد نمایند.⁷⁷ بازداشت و حبس باید در مورد کودکان معارض قانونی که خطری جدی برای دیگران تلقی و شناخته می شوند انجام شود، و منابع قابل توجهی باید برای استفاده از روش های جایگزین (به جای زندان و حبس) و همچنین برنامه های بازپروری و اصلاح و تربیت مبتنی بر جامعه محلی و نیز برنامه های بازگرداندن کودکان / نوجوانان به جامعه سرمایه گذاری و صرف شود؛

(پ) پرونده های ارجاع کودکان تحت مراقبت را باید مرتباً برای مرور دلایل نگهداری در موسسه یا حبس در مرکز اصلاح و

⁷⁷ به عنوان مثال به مواد 37، 39 و 40 پیمان نامه حقوق کودک، حداقل ضوابط استاندارد سازمان ملل متحد برای اداره نظام های قضائی مربوط به نوجوانان (قوانین پکن)، دستور العمل سازمان ملل متحد برای پیشگیری از بزه کاری نوجوانان (دستور العمل های ریاض)، ضوابط استاندارد سازمان ملل متحد برای حمایت از نوجوانانی که از آزادی محروم شده اند و دستور العمل برای اقدام در زمینه کودکانی که در کنترل نظام قضائی جنایی هستند، مراجعه کنید

تربیت مورد بررسی و ارزیابی قرار دهند و تلاش شود تا کودک به مراقبت های مبتنی بر خانواده و یا جامعه محلی سپرده شود؛

(ت) مکانیسم های موثر و مستقل طرح شکایت، تحقیق و اجرای قانون در نظام قضائی خاص کودکان / نوجوانان ایجاد نمایند تا به دلایل خشونت در مراکز نگهداری و مراکز اصلاح و تربیت پرداخته شود؛

(ث) از اینکه کودکانی که در مراکز به سر می برند به حقوق خویش آگاهی دارند و اینکه مکانیسم هایی برای حمایت از این حقوق وجود دارد اطمینان حاصل نمایند؛

(ج) از وجود پایش موثر و دسترسی منظم نهاد های مستقل قادر به انجام بازدید های از پیش اعلام نشده، انجام مصاحبه های انفرادی/ خصوصی با کودکان و کارکنان و تحقیق در زمینه ادعاهای اعمال خشونت در مراکز نگهداری و همچنین مراکز اصلاح و تربیت کودکان اطمینان حاصل نمایند؛

(ح) پروتکل الحاقی به کنوانسیون منع شکنجه را تصویب و امضا نمایند تا امکان انجام بازدید های مستقل، برای پیشگیری از بروز خشونت در مراکزی که کودکان در آنجا نگهداری می شوند ایجاد شود.

4. در محل کار

113. با در نظر گرفتن اینکه کودکانی که به حداقل سن اشتغال نرسیده باشند نباید در مکان های انجام کار باشند و اهمیت حمایت از کلیه کودکان در برابر کلیه انواع خشونت در محل کار، همانطور که در کنوانسیون های شماره 138 و 182 سازمان جهانی کار، پیمان نامه حقوق کودک و سایر اسناد قانونی بین المللی آمده است، توصیه می شود کشور ها:

(الف) قوانین داخلی کار را اجرا نمایند، پایان بخشیدن به کار کودکان را در سیاست های توسعه ملی لحاظ نمایند و الویت را به حذف و پایان بخشیدن به «بدترین اشکال» کار کودک بدهند، که به صورت ذاتی خشونت آمیز هستند. باید به استثمار اقتصادی کودکان در بخش غیر رسمی، به عنوان مثال کشاورزی، ماهیگیری و کار در خانه ها، که این پدیده شایع تر است توجه خاص معطوف نمایند. به علاوه دولت ها باید از حضور

و مشارکت کودکانی که کار می‌کنند در مباحثات مربوط به یافتن راه حل‌هایی برای این معضل اطمینان حاصل نمایند؛

(ب) در موارد و موقعیت‌هایی که کودکان به طور قانونی کار می‌کنند (یعنی مطابق موازین و اصول پیمان نامه‌ها و معاهدات بین‌المللی) نظام‌ها و فرآیندهای بازرسی و اجرایی ایجاد و اجرا نمایند که به طور صریح برنامه‌های پیشگیری از خشونت، سیستم‌های گزارش موارد خشونت و سیستم‌های طرح شکایات مربوط به اعمال خشونت را در خود دارند؛

(پ) در موارد و موقعیت‌هایی که کودکان به طور غیر قانونی کار می‌کنند از در دسترس بودن برنامه‌های بازگرداندن کودکان به روال زندگی عادی اطمینان حاصل نمایند که در این برنامه‌ها تمرکز بر کمک به کودکان خردسال و کودکانی که «بدترین نوع کار» را انجام می‌دهند برای ترک کار، تحصیل و دریافت آموزش، و ارتقاء فرصت‌های زندگی آنان بدون قربانی شدن مجدد باشد؛

(ت) از حمایت و کمک‌های بخش خصوصی، اتحادیه‌های تجاری و جامعه مدنی برای ایجاد همکاری‌ها و شراکت‌های کاری که اقدامات مسئولیت اجتماعی جمعی را تحریک می‌کند استفاده نمایند و بخش خصوصی، اتحادیه‌های تجاری و جامعه مدنی را تشویق نمایند تا دستورالعمل‌های اخلاقی را در پشتیبانی از تدوین برنامه‌های پیشگیری از خشونت در محیط کار تدوین و اجرا نمایند.

5. در جامعه محلی

114. با در نظر گرفتن اینکه اقداماتی که برای پیشگیری از بروز خشونت و پاسخگویی به خشونت علیه کودکان در جوامع محلی اتخاذ می‌شوند باید به عوامل خطرزای اجتماعی و اقتصادی و محیط فیزیکی جامعه بپردازند، توصیه می‌شود کشورها:

(الف) راهبردهای پیشگیرانه‌ای برای کاهش عوامل خطرزا در جوامع محلی ایجاد و اجرا نمایند. عوامل خطرزا در مکان‌های مختلف با یکدیگر متفاوت هستند ولی به طور کلی از این عوامل می‌توان به دسترسی آسان به الکل و مواد مخدر، مالکیت و حمل سلاح‌های گرم و سایر انواع اسلحه، و استفاده از کودکان در فعالیت‌های غیر قانونی اشاره نمود؛

(ب) میزان نابرابری های اجتماعی و اقتصادی را کاهش دهند. دولت ها باید تاثیر سیاست های عمومی بر آسیب پذیری جوامع و کودکان این جوامع در برابر خشونت مورد تجزیه و تحلیل قرار دهند و در زمینه اجرای برنامه ها و سیاست های اجتماعی، تامین مسکن، ایجاد اشتغال، و ارتقاء کیفیت آموزش به طور اساسی سرمایه گذاری نمایند. الویت باید به رویکرد هایی داده شود که بر فقر و ارتقاء ارتباطات، مشارکت و شبکه های اجتماعی در داخل جوامع محلی و بین گروه های مختلف جوامع تمرکز می کنند و از این راه حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی را تامین می کنند؛

(پ) آموزش های مربوط به حقوق کودک را برای نیروهای پلیس تدوین و برگزار نمایند که شامل اطلاعات و راه های مناسب برای رسیدگی به کلیه کودکان باشد، به ویژه آن دسته از کودکانی که به گروه های محروم به حاشیه رانده شده تعلق دارند و کودکانی که در معرض تبعیض قرار دارند؛ ترتیبی اتخاذ نمایند تا افراد پلیس آموزش های لازم را در مورد مراحل رشد کودکان، فرآیند ایجاد هویت در فرد، دینامیک و ماهیت خشونت علیه کودکان، تفاوت میان گروه های معمولی همسالان و باندها، و نحوه برخورد مناسب با کودکانی که تحت تاثیر الکل و مواد مخدر هستند دریافت نمایند؛

(ت) دسترسی زودهنگام به خدمات منسجم، از جمله خدمات هماهنگ شده ارجاع و پیگیری برای قربانیان و عاملان خشونت ایجاد نمایند؛ اقدامات مقتضی را اتخاذ نمایند تا مراقبت های پیش بیمارستانی و خدمات اورژانسی پزشکی / درمانی برای قربانیان خشونت به همراه خدمات حمایتی جسمی و روانی ایجاد و تامین شود؛ با در نظر گرفتن اینکه عاملان خشونت باید مسئولیت اقدامات خود را بپذیرند و به نحوی مناسب مجازات شوند، برنامه هایی برای اصلاح عاملان خشونت ایجاد نمایند؛

(ث) اقدامات و فعالیت های مقامات محلی و جامعه مدنی برای پیشگیری از خشونت علیه کودکان را ترویج نمایند و مورد حمایت قرار دهند به ویژه از طریق ایجاد تفریحات سالم و امن و سایر فرصت های فعالیت های سالم برای پسران و دختران، با در نظر گرفتن کودکانی که به طور خاص آسیب پذیر هستند؛

(ج) مقامات شهری و محلی را تشویق به کاهش عوامل خطرزای ایجاد خشونت در محیط فیزیکی تشویق نمایند و از آنها حمایت کنند. ایجاد مکان های عمومی امن و با نور کافی که در دسترس

کودکان باشند، از جمله مسیر های امن برای کودکان و نوجوانان برای رفت و آمد در منطقه محل زندگی خود، باید در طرح ها و برنامه های شهرسازی اعمال و لحاظ شود؛

(چ) چارچوب قانونی مناسبی تدوین و ایجاد نمایند که با اسناد و استانداردهای بین المللی مطابقت و همخوانی داشته باشد و قوانین داخلی را به طور کامل و قاطع برای مقابله با قاچاق انسان اعمال نمایند؛ تلاش هایی را که برای حمایت از کلیه کودکان در برابر قاچاق و استثمار جنسی صورت می گیرد تقویت کنند، از جمله از طریق همکاری های دوجانبه، زیرمنطقه ای، منطقه ای و بین المللی و در همین زمینه تعاریف، روال و همکاری در همه سطوح را هماهنگ و یکپارچه نمایند. راهبردها باید در طیفی گسترده از پیشگیری اولیه (یعنی تغییر شرایطی که کودکان را در برابر قاچاق انسان آسیب پذیرتر می کند) تا اجرای قانون با هدف مقابله با قاچاقچیان کودک پیش بینی شوند و همچنین باید از این امر اطمینان حاصل نمایند که قربانیان قاچاق انسان و کلیه استثمار های مربوطه مجرم شناخته نشوند؛

(ح) پیگرد کلیه جرائم مربوط به فروش کودکان، فحشای کودکان و هرزه نگاری کودکان را از طریق بازبینی جامع قوانین داخلی به منظور پایان بخشیدن به ضرورت جرم شناخته شدن عمل ارتكابی هم در کشور محل ارتكاب جرم و هم در کشوری که متهم در آنجا تحت پیگرد قرار می گیرد بهبود بخشند.⁷⁸ کشورهای عضو پروتکل الحاقی در زمینه فروش کودکان، فحشای کودکان و هرزه نگاری کودکان باید قوانین داخلی خود را با استفاده از این پروتکل الحاقی به عنوان بستری قانونی، برای استرداد کلیه مجرمانی که جرائم ذکر شده در پروتکل الحاقی را مرتکب شده اند، مورد بازبینی و اصلاح قرار دهند؛

(خ) از ارائه حمایت، دسترسی به مراقبت های پزشکی، مساعدت مناسب و خدمات اجتماعی برای ادغام مجدد در جامعه به کودکانی که قربانی قاچاق کودک شده اند و زمانی که این کودکان در روند تحقیق و رسیدگی قضائی درگیر هستند اطمینان حاصل نمایند. در همین زمینه توجه کشورها را به دستورالعمل های سازمان ملل در مورد امر قضا در اموری که به کودکان قربانی جرم و شاهدان جرم مربوط میشود جلب می کنم؛⁷⁹

⁷⁸ يك جرم وقتي جرم محسوب مي شود كه هم مطابق قوانين داخلي كشوري كه ارتكاب به جرم در آنجا حادث شده است و هم مطابق قوانين داخلي كشوري كه فرد متهم به ارتكاب جرم در آنجا محاکمه مي شود جرم محسوب شود.

⁷⁹ قطعنامه شوراي اقتصادي و اجتماعي 2005/20.

(د) تلاش هایی را که برای مبارزه با استفاده از فن آوری اطلاعات، از جمله اینترنت، تلفن های همراه و بازی های رایانه ای به منظور استثمار جنسی کودکان و اعمال سایر انواع خشونت انجام می شود تقویت نمایند. از اقداماتی که برای آموزش کودکان و مراقبین آنها در زمینه خطراتی که در این زمینه آنها را تهدید می کند حمایت کنند. اقدامات مقتضی را اتخاذ نمایند تا تولید، توزیع، مالکیت و استفاده از هرزه نگاری کودکان جرم تلقی شود و افرادی که به این فعالیت ها مبادرت می ورزند به نحوی مناسب مجازات شوند؛

(ذ) صنایع اطلاعات، ارتباطات و مخابرات را تشویق نمایند تا استاندارد های جهانی برای حمایت از کودکان تدوین و اجرا نمایند، در زمینه سخت افزار و نرم افزار های حمایتی، تحقیق و پژوهش نمایند و هزینه های مربوط به برگزاری برنامه های آموزشی جهانی در زمینه استفاده سالم از فن آوری های جدید را تامین کنند.

پ. اجرا و پیگیری

«ما به کمک و حمایت شما برای توقف اعمال خشونت علیه کودکان، نه تنها در منطقه خود، بلکه در سراسر جهان، نیاز داریم. یک ضرب المثل چینی می گوید: «Gu Cheung Lan Ming»، یعنی اگر فقط یک دست حرکت کند صدایی شنیده نمی شود». ما کودکان یک دست از دو دست هستیم. بزرگسالان دست دیگر هستند. جامعه محلی یک دست از دو دست است. دولت یک دست است... ما بر این باوریم که اگر در کنار یکدیگر برای آینده کار کنیم، می توانیم جامعه ای با صلح، محبت و اتحاد بنا کنیم!»

نوجوانان و جوانان، منطقه شرق آسیا و اقیانوسیه⁸⁰

115. مسئولیت اولیه اجرای توصیه ها با کشورها است. لیکن مشارکت سایر دست اندرکاران در سطح ملی، منطقه ای و بین المللی برای مساعدت به کشورها در انجام وظایف در این زمینه از اهمیت بسیاری برخوردار است. این دست اندرکاران شامل آژانس های سازمان ملل متحد، جامعه مدنی از جمله سازمان های ملی حقوق بشر، نهاد های تخصصی مانند انجمن های پزشکان و

⁸⁰ پیام اصلی هیئت زیر 18 سال، در گزارش نتایج منطقه ای مطالعه دبیر کل سازمان ملل متحد در زمینه خشونت علیه کودکان: شرق آسیا و اقیانوسیه (2005).

پرستاران، انجمن های محلی، آموزگاران، والدین و کودکان می شود.

1. سطوح ملی و منطقه ای

116. اجرا در سطح ملی باید بدون هیچ گونه اتلاف وقتی آغاز شود. ادغام و لحاظ نمودن اقدامات مربوط به پیشگیری و پاسخگویی به خشونت علیه کودکان در فرآیند های برنامه ریزی ملی باید در سال 2007 اتفاق بیافتد و باید فرد مسئول، ترجیحاً در سطح وزیر، تعیین و منصوب شود. ممنوعیت اعمال خشونت علیه کودکان از طریق قانون و آغاز فرآیند برای ایجاد و راه اندازی سیستم های قابل اعتماد گردآوری اطلاعات در سطح ملی باید تا سال 2009 محقق شود. کشورهای عضو پیمان نامه و پروتکل های الحاقی آن باید اطلاعات مربوط به پیشرفت روند اجرای این پیشنهادات را در گزارش های خود که به کمیته حقوق تسلیم می کنند بگنجانند. گزارش پیشرفت کار در زمینه اجرای توصیه ها باید در جلسه شصت و پنجم مجمع عمومی تسلیم شود.

117. سازمان های بین المللی باید دولت ها را به اجرای این توصیه ها تشویق نمایند و از آنها حمایت کنند. توصیه می شود موسسات مالی بین المللی، سیاست ها و فعالیت های خود را مورد بازبینی و بررسی مجدد قرار دهند تا از تأثیراتی که فعالیت آنها می تواند بر کودکان داشته باشد آگاه شوند. تیم های کشوری سازمان ملل متحد باید تدابیری برای پرداختن به خشونت علیه کودکان در راهبردهای کاهش میزان فقر، ارزیابی های هماهنگ شده کشوری و چارچوب های حمایت از توسعه بگنجانند.

118. دولت ها باید تعیین نمایند و یا کمیسیونری برای حقوق کودکان مطابق با اصول مرتبط با وضعیت سازمان های ملی حقوق بشر (اصول پاریس) را در نظر داشته باشند.⁸¹ این نهاد از طریق همکاری نزدیک با سایر سازمان ها و نهاد هایی که در زمینه امور بهداشت و سلامت عمومی و حمایت از کودکان فعالیت می کنند باید شرح وظایفی مشخص برای پایش حقوق کودکان در سطوح ملی، منطقه ای و محلی داشته باشند. در مواقع لزوم این نهاد ها باید از صلاحیت و قدرت اجرایی کافی برای دریافت شکایت از عموم، از جمله خود کودکان، در ارتباط با موارد

⁸¹ اصول مربوط به وضعیت نهاد های ملی برای پیشبرد و حمایت از حقوق بشر. قابل دسترس در پایگاه اینترنتی: <http://www.unhcr.ch/html/menu6/2/fs19.htm#annex>. این پیشنهادات طی قطعنامه 48/134 مورخ 20 دسامبر سال 1993 توسط مجمع عمومی سازمان ملل متحد تصویب و امضا شد.

نقض حقوق کودک و انجام تحقیقات و بررسی های مربوطه داشته باشند.

119. در پرتو مشارکت های سازمان های منطقه ای در انجام این مطالعه، سازمان های منطقه ای باید در روند اجرا و پیگیری این پیشنهادات دخیل و فعال باشند. ایجاد مکانیسم های منطقه ای باید به عنوان بخش مهمی از چارچوب و بستر کلی برای انجام فعالیت های مربوط به پیگیری تشویق شود. همچنین بنده نظام های منطقه ای حمایت از حقوق بشر را تشویق به همکاری در پایش اجرای این پیشنهادات تشویق و دعوت می نمایم.

2. سطح بین المللی

120. با توجه به اهمیت هماهنگی بین بخشی در پرداختن به معضل اعمال خشونت علیه کودکان، توصیه می شود که مجمع عمومی سازمان ملل متحد از دبیر کل سازمان درخواست نماید تا نماینده ای ویژه در زمینه خشونت علیه کودکان معین و منصوب شود تا به عنوان مروج عالیرتبه ای برای پیشبرد و ارتقا سطح پیشگیری و پایان بخشیدن به کلیه انواع خشونت علیه کودکان عمل کند، همکاری و هم سوئی بین المللی و منطقه ای را تشویق نماید و از پیگیری انجام توصیه های حاضر اطمینان حاصل نماید.

121. نماینده ویژه باید توصیه های این مطالعه را در مجامع مختلف بین المللی، منطقه ای و ملی منتشر و ترویج نماید. وی باید گزارش های خود را به طور دوره ای به شورای حقوق بشر و مجمع عمومی سازمان ملل متحد ارائه و همچنین باید هماهنگی های مربوط به آماده سازی و تدوین گزارش مربوط به اجرای توصیه ها را انجام دهد تا در شصت و پنجمین جلسه مجمع عمومی سازمان ملل متحد ارائه گردد.

122. این نماینده ویژه با نماینده ویژه دبیر کل سازمان ملل متحد در زمینه امور کودکان و درگیری های مسلحانه، گزارشگر ویژه در زمینه فروش، فحشا و هرزه نگاری کودکان، گزارشگر ویژه در زمینه خشونت علیه زنان و گزارشگر ویژه در زمینه قاچاق انسان به ویژه زنان و کودکان همکاری نزدیک خواهد داشت و فعالیت های کمیته حقوق کودک را تکرار نخواهد کرد. این نماینده ویژه باید با نظام های منطقه ای حمایت از حقوق بشر و کلیه برنامه های دیگر منطقه ای و ملی در زمینه پیگیری، همکاری خواهد داشت.

123. نماینده ویژه در آغاز فعالیت باید دستورکاري چهار ساله داشته باشد. با تکیه بر موفقیت همکاری بین سازمانی که در انجام مطالعه کسب شده است وي باید از طرف کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد (OHCHR)، صندوق کودکان سازمان ملل متحد (UNICEF) و سازمان جهانی بهداشت (WHO) مورد حمایت قرار گیرد. يك گروه بین سازمانی متمرکز بر امر خشونت علیه کودکان متشکل از سازمان های وابسته به سازمان ملل متحد با نمایندگان از سازمان های غیر دولتی و خود کودکان باید به انجام فعالیت های مربوط به پیگیری کمک نمایند.